

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2012. október

Adventszemle

Az advent történelem fontos pillanatai

William Miller

James White

Ellen White

Joseph Bates

John Andrews

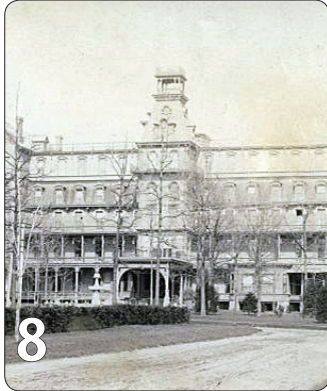

Uriah Smith

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Iosif Diaconu

Születésnapunkra

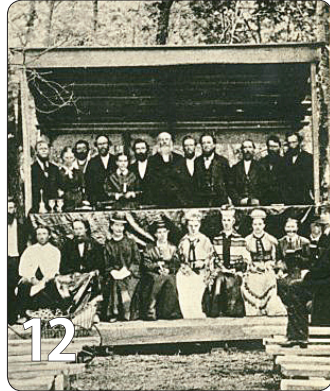
4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- 2012 november és december, eseménynaptár

8 Alapcikk

Beniamin Roșca

Az advent történelem fontos pillanatai

12

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A Piatra Neamți-i gyülekezet
- Egyesült Arab Emírátságok

12 Lelki élet

Vasile Burleanu

A világosság hordozói

14 Advent történelem

Gabriel Ișvan

A Biblia szerepe az Adventista Egyház fejlődésében

19

16 Ifjúság

Daniel Chirileanu

Volt „Egy új szív”, most pedig „Élj MÁSképp”

19 Különleges

Az Adventista Egyház Európában – arculat, misszió és önazonosság

22 Misszió

Carolyn Stuyvesant

Utazás a tundrán

26 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

Ezékiás rehabilitációja (II)

31

28 Kérdések és válaszok

Allan R. Handsides

Peter N. Landless

Vegetarianizmus és a B₁₂ vitaminhiány

29 Költői vallomások

Mezei Áron

Járfás-Fehér Eszter

30 Gyermekekoldal

Alina Chirileanu

Mi hiányzik?

31 Szívtől szívnek

Teodor Huțanu

„Kérjeteek esőt az Úrtól!”

2012. október. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgeta Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Születésnapunkra

Ebben a hónapban lesz 168 éve, hogy egyházunk a világtörténelem színterén megjelent. Az idén október 22-e hétfőre esik. Ez a nap minden, magát hetednapú adventistának valló személy napja.

Mit kellene tennünk születésnapunkon? Valamilyen formában meg kellene ünnepelnünk ezt a pillanatot? Igen, van néhány dolog, amit a hitét szerető adventistának meg kellene tennie ezen a napon. Íme, néhány javaslat:

Születésnapunkon imádkozz. Tiszta szívvel és testtel járulj ma az éretted közbenjáró Úr Jézus elé, és beszéljess el Vele. Kérd meg, hogy megújító világosságával ragyogja be az előttünk álló ünnepélyes eseményeket. Kérd, hogy vegye kezébe személyesen örök sorsodat, és könyörögj, hogy árássa rád a késői esőt. Születésnapunkra imádkozz.

Születésnapunkon tanulmányozz. Miután imában Isten megelőlegezte neked az üdvösséget, közeledj az Igéhez és értékeld azt. Tanulmányozd drága próféciáinkat. Főképp a Dániel 8. fejezetét. Így erősítsd meg hitünk legmélyebb és legtisztább indítékaival az elmédet. Az ünnepélyes igazságok láttán Dániel remegni kezdett. Pedig ő még nem is ismerte ezeket a maguk teljességében, hiszen neked tartattak fenn ezek az igazságok. Születésnapunkra tehát, tanulmányozz.

Születésnapunkon békülj meg. Gyakran vannak nézeteltérések közöttünk. És egyes vitáink már olyan régiek! Ma, a születésnapunkon, menj oda testvéredhez és mondd el neki, hogy megbocsátod tévedését. Vagy, ha te vétettél, akkor kérj bocsánatot. Nagy áldás rejlik az ilyen magatartásban. Ne engedd meg a büszkeségnek, hogy megfosszon adventista léted örömétől, és ne engedd, hogy bosszúvágy uraljon téged. Születésnapunkon, békülj meg.

Születésnapunkon keresd a közösséget. Milyen szép lenne, ha születésnapunk alkalmából meghívnád otthonodba testvéreidet. Minden erőtekből énekeljete az Úrnak, és adjatok hálat azért, ahogyan vezette népét a történelemben. Beszéljete hitünk elődeiről és a Szentélyről. Beszéljete szenvedéllyel a Megváltóról. Ne enged-

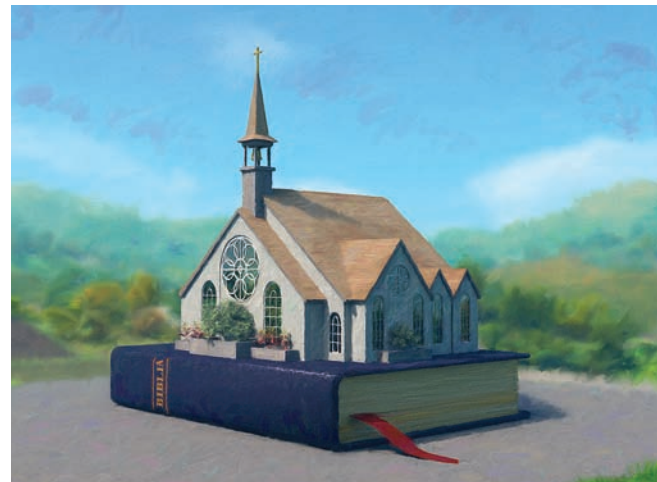
jétek, hogy közönséges beszédtemákkal teljen el az idő. Tudatosuljon bennetek az a nagy előjog, hogy Isten népéhez tartozhattok. Jó lenne, ha ebből az alkalomból finomságokat is felszolgálnátok: almás pitét, vagy ízletes lángost. Születésnapunkon keressétek a közösséget.

Születésnapunkon tégy bizonyosságot. Az örömet nem lehet a négy fal közé zárni. Az örömet át kell adni, bizonyosságot kell tenni róla. Ha valóban örülsz és boldogsággal tölt el, hogy a jelenvaló igazság birtokosa vagy, akkor próbálj bizonyosságot tenni. Bátoríts, tégy jót vagy ajándékozz egy példányt *A nagy küzdelem* című könyvből. Ezeket ne tartsd meg csak magadnak. Másokkal is közöld a jelenvaló igazságot, hogy ők is részesüljenek a reménységéből. Születésnapunkra tégy bizonyosságot.

Születésnapunkon várd Őt. Hálatalten gondolunk mindarra, amit Isten tett értünk a múltban. A történelem során mindig mellettünk levő Isten élő, erős reménységet állított elénk. Készülj fogadni Őt. Tárd ki szívedet és tégy bizonyosságot arról, hogy készen állsz fogadására. Tarts ki, hisz Ő adta „az új ég és új föld” ígéretét, ahol nem lesz többé „sem kiáltás, sem fájdalom”. Születésnapunkon várd Őt.

Mindenkinek tudnia kell, hogy miért adventista, és miért nem valami más. Sőt, minden adventista szent örömét kellene lelje abban, hogy ennek az egyháznak tagja lehet. De sajnos a lelkiség hiánya, a csalódások és szentségtelen történetek sokakat távol tartanak az ilyen irányú tapasztalatoktól.

Ennek ellenére, amikor múltunkra gondolunk, figyeljünk saját sorsunkra, valamint arra, hogy egy győzedelmes Isten hívott el bennünket, Aki kezében tartja a történelem végső időszakát is. **MARANATHA!** ■

Isif Diaconu a
CURIERUL ADVENTIST
szerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Az ADRA Románia nyerte meg a „Raiffeisen Közösségek” finanszírozási versenyét

Az idei évben az ADRA első helyezést ért el a Raiffeisen Közösségek által kiírt finanszírozási versenyben.

„Több mint 200 tervvel együtt, komoly versenyen vettünk részt, és Isten segítségével első helyezést értünk el, így elnyertük az anyagi támogatást. Hálásak vagyunk a magunk, de a támogatásban részesülő gyerekek nevében is azoknak, akik szavaztak, de azoknak is, akik népszerűsítették és ajánlották az embereknek ezt a tervet” – nyilatkozta Sorin Goleanu, az ADRA Románia igazgatója.

A bank által felajánlott támogatás az „Iskolába akarok járni” programban résztvevő 250 gyerek közül 50 gyereknek három hónapig fedezi a tanítási költségeit.

Goleanu így folytatta: „Annak ellenére, hogy kívülről nézve ez teljes

sikernek könyvelhető el, hiszen 300 szavazattal kapott többet a mi tervünk, mint a másoké, személyesen mégis csalódott vagyok. Furcsának tűnhet, de véleményem szerint, a támogatottságunkat ismerve legalább 5000 szavazatot kellett volna kapjunk 1604 helyett. Remélem, jövőre sikerül sokkal jobban tudatosítani támogatóinkban azt, hogy az alkalmi, vagy rendszeres anyagi támogatások mellett – amelyeket értékelünk –, néha egy egyszerű szavazattal is

hozzájárulhatnak ahhoz, hogy egy figyelemreméltó társaság – jelen esetben a Raiffeisen Bank – egy ilyen horderejű terv mellé álljon.”

A Raiffeisen Közösségek által kiírt pályázat, amelynek idén a második kiadása zajlott, elsőként nyújt ilyen lehetőséget a romániai bankszektorban. A verseny tulajdonképpen internetes szavazásból áll, amelyben kisebb vagy nagyobb, nem kormányzati szervezetek terveit támogatják olyan helységekben, ahol a Raiffeisen Bank kirendeltségekkel rendelkezik. A program célja bátorítani a romániai intézményeket és szervezeteket, hogy szociális, közösségépítő terveket készítsenek, hozzájárulva a hazai életszínvonal fejlődéséhez.

Forrás: Adventista Info, 600/21. szám, 2012. június

Adventista jelenlét az Ortodox Teológiai Dogmatika kollokviumán

2012. szeptember 4–6 között, a konsztanci „Ovidius” Egyetemen tartották meg a IV. Ortodox Teológiai Dogmatika kollokviumát. Erre a rendezvényre két évenként kerül sor. Résztvevői egyetemi tanárok, teológusok, teológus doktorok, akik ortodox teológiai dogmatikát tanítanak az ország ortodox teológiai egyetemein.

A tudományos értekezés témája a következő volt: Az Egyház Szentségi Alkotmánya. Harminc évvel ezelőtt

tették közzé Limában (Peru) azt a nyilatkozatot, amelynek címe: „Kereszttség, Szentségek és Szolgálatok”. Az értekezletet a tomsi püspök, Teodosie egyetemi docens tanár elnökölte.

Újdonságnak számított, hogy az értekezletre meghívót kapott dr. Iacob Coman egyetemi oktató, adventista lelképásztor is. Felkérték, hogy számoljon be kutatásainak eredményeiről, e három szentséggel kapcsolatosan: Kereszttség, Úrvacsora, papi/lelképász-

tori szolgálat. Iacob Coman lelkésznek alkalmá volt bemutatni a szentségekről végzett tudományos kutatásai eredményeit, és beszélt a Hetednap Adventista Egyház kevésbé ismert hitelveiről is.

Az értekezés végkövetkeztetéseit, valamint a tanulmányokat tartalmazó kötet később jelenik majd meg.

Forrás: Adventista Info, 600/21. szám, 2012. szeptember

Hetednap Adventista gyülekezet avatása Kovásznán

Szeptember 8-a kellemes emlékként marad meg a kovásznai gyülekezet számára. Hosszú évek munkájának eredményeképpen, végre elérkezett a gyülekezet avatásának pillanata.

Ezen a vidéken 1995-ben Mán János, később Szász Károly, Miclea Mircea és Ferencz Sámuel munkálkodott.

Sorrendben a következő lelkészek szolgálták ezt a közösséget: Szöcs Árpád, Szabó József, Ferencz-Zorgel József-Attila, Tajti János, Bíró András, Emilian Niculescu és Vajda Csaba.

Az avatási istentiszteleten részt vett Jeszenovics Róbert, a helyi polgármester tanácsadója. Jelen voltak a

Dél-Erdélyi Egyházterület bizottságának tagjai is: Lucian Cristescu, Szász Ernő, Tămășan Horea, Cristea Eduard és Szász-Cserei Géza. Az eseményen részt vettek a környékbeli adventista gyülekezetek tagjai is, akik lelkileg kötődnek a kovásznai adventista közösséghez.

A korábban itt szolgált lelkészek közül eljött Tajti János és Bíró András. A távol maradtak levélben közölték jókívánásaikat. Az istentiszteletet a helyiek mellett a sepsiszentgyörgyi, va-

lamint az ozsdolai kórusok éneke tette gazdagabbá és szebbé. Délután folytatódott az ünnep, a jelenlevők elmondhatták emlékeiket és jókívánásaikat az összegyűlt hallgatóságának.

Áldott legyen az Úr a mindeddig megtapasztalt segítségéért!

Forrás: Adventista Info, 599. szám, 2012. szeptember 14.

Örömteli tapasztalat – Egyedülálló nők tábora

A Brassó megyei Moeciun, hegyek övezte gyönyörű környezetben volt megtartva augusztus 27–szeptember 2 között az egyedülálló nők tábora, amelynek címe „Az 1 egész szám” volt.

Az idén harmadik kiadását megért táborba 40 és 84 életkor közötti egyedül-

álló női személyek jöttek el. A tevékenységek mindenki igényét kielégítették.

Feledhetetlen élmény volt az imalánc, amelyben mindenkinek alkalma adódott dicséretet, hálát vagy kérést intézni az Úrhoz. Megemlíthették elért sikereiket, és megerősödtek abban a

tudatban, hogy ők a világegyetem Királyának leányai, és olyan figyelemmel követi őket az Úr, mintha nem is volna rajtuk kívül más e földön. Az Övé legyen a dicsőség!

Forrás: Adventista Info, 599, 2012. szeptember, 14.

100 éves jubileumi ünnepség Mezőpaniton

2012. szeptember 29-én, egy gyönyörű, napsütéses őszi napon a mezőpaniti adventista gyülekezet hazahívta elszármazottjait, hogy együtt ünnepeljék meg fennállásának 100. évfordulóját.

A mezőpaniti gyülekezetet Kelemen István lelkész alapította 1912-ben. A hármasszangyalis üzenet a „kicsiny nyár” tevékeny szolgálata által hamarosan eljut a környező településekre is: Csittszentivánra, Mezőbergenyére, Mezőfelebe és Mezőmésesre. Ugyanakkor a mezőpaniti kis csoportnak nagy szerepe volt a marosvásárhelyi, maroszentannai és udvarfalvi gyülekezetek megalakulásában is. Létezett egy időszak, amikor a marosvásárhelyi testvérek a mezőpaniti gyülekezet tagjai voltak.

A 10 órakor kezdődött jubileumi istentiszteleten Portik Herbert Zoltán, a gyülekezet lelkésze köszöntötte az egybegyűlt testvéreket és a különleges vendégeket, a Dél-Erdélyi Egyházterület elnökségét: Lucian Cristescu elnököt, Szász Ernő titkárt és Tămășan Horea pénztárost; a Mezőpaniton szolgált és onnan elszármazott lelkészeket; Bartha Mihályt, a község polgármesterét és Deák Jánost, a Kádár Márton Általános Iskola igazgatóját.

Lucian Cristescu lelkész a **Tovább Kell Vinnetek!** jelszó fontosságára hívta fel a testvérek figyelmét, míg Bartha Mihály polgármester emlékeztette az ünneplő gyülekezetet a szeretet megélésének fontosságára ebben az önző, anyagias világban. Deák János iskolaigazgató örömeinek adott hangot, hogy egy ilyen eseményre meghívták, és hogy az általa vezetett iskolában olyan későbbi adventista lelkészek tanulhattak, mint Magyarosi Ernő és Tamási Károly.

Istennek Igéjét Magyarosi Barna lelkész, az Euro-Afrikai Divízió Nevelési és Családi Osztályának a vezetője hirdette, melyben felhívta a testvérek figyelmét arra, hogy „az adventi várakozás egybeesik az emlékezéssel.” A Jószué könyvében említett kövek, kőhal-

mok és oltárok által Isten idősrű üzenet küldött. Beszélhetünk irányjelző kövekről, nem földrajzi, hanem lelki szempontból, melyek megtanítanak arra, hogy nem létezik olyan helyzet, amit nem lehet megoldani, vagy amelyekből épül a „békeoltár” és kifejezhetik az „együvé tartozás” eszméjét. Az odaszentelődési imádságot Szász Ernő lelkész mondta el.

A délutáni program keretén belül a Mezőpaniton szolgált egykori lelkészek – Orbán János, Gyéresi József, Csergedi-Nagy György, Szabó József, Tamási Károly és Magyarosi Ernő – elevenítették fel pillanatképeket a múltból, míg idős Bartha Sándor testvér, a falu szülötte, Páskulyné Kovács Erzsébet „Az a régi ház” című versével és két elmondott tapasztalatával könnyeket fakasztott szeméinkből.

A mezőpaniti gyülekezet 48 tagot számlál. Isten áldása kísérje jelen időben élő közösségét, amely arra hivatott, hogy az elődök buzgalmával tovább vigye a világosság fátylóját. A következő jubileumi találkozást miért ne ünnepelhetnénk a mennyországban? „Ámen, bizony jóvel Uram, Jézus!”

*Tamási Károly,
Kommunikációs Osztály,
Dél-Erdélyi Egyházterület*

■ VILÁGEGYHÁZ

Ötezer ember keresztelkedett meg egy nap alatt – mint az apostolok idejében

Egy nemrégiben Pápua Új-Guineában megtartott evangélizációs kampány végén egyetlen nap alatt 5000 ember keresztségére került sor.

A sorozat utolsó estéjén több mint 100 000 személy vett részt. Az evangélizáció a fővárosban, Port Moresbyben volt megtartva. Ennek a városnak hoz-

závetőlegesen 200 000 lakosa van. Az eseménynek a városi futballpálya adott otthont, amely így is kicsinek bizonyult. A hangosításnak köszönhetően azonban a közeli parkokban és az autókban is hallani lehetett az előadást.

Az előadó prédikátor, az 50 éves tapasztalattal rendelkező John Carter evangélista volt.

A keresztséget ötven lelkész végezte, mindegyik 100 személyt keresztel meg. A hat órán át tartó istentisztelet végén még 3000 lélek fejezte ki óhaját, hogy szeretne szövetséget kötni az Úrral.

Augusztus 18-án, szombaton, az újonnan megkereszteket felvették a gyülekezet tagjai sorába és átadták nekik a keresztségi bizonyítványt. Ezen

a szombaton a Port Moresby-i adventista gyülekezetek befogadóképessége túl szűknek bizonyult a vendégek nagy számához képest.

Pápua-Új Guinea a Csendes-óceán déli részén, Ausztráliától észak-keletre fekszik. Az ország hatmillió lakosának tíz százaléka hetednapú adventistának vallja magát.

Forrás: www.news.adventist.org

Az Adventista Egyház bizottságot hozott létre a felszentelés teológiájának tanulmányozására

2012. szeptember 18-án adventista egyházi elöljárók elhatározták, hogy egy bizottságot hoznak létre, amelynek feladata lesz tanulmányozni a felszentelés teológiáját. Ez a bizottság jelentést fog készíteni erről a témakörrel a 2014-es Generál Konferencia éves megbeszéléseig. Akkor majd a Tanács határozatot fogad el arra vonatkozóan, hogy egyáltalán napirendre kerüljön-e a 2015-ben esedékes Generál Konferencián ez a kérdés.

„Tiszta, nyitott tanulmányt szeretnénk” – nyilatkozta Ted Wilson lelkész, a Hetednapú Adventista Egyház elnöke. „Meg szeretnénk hallani azt, amit Isten és a Szentlélek mondani akar a Szentírás és a Prófétaság Lelke tanulmányo-

zása, valamint az ima által.” A bizottságot alkotó személyek a világ különböző tájegységeiről és minden korosztályból valók. Tagjai lesznek nők, férfiak, ifjak és idősek, tanulók, teológusok, tanárok. A bizottság 102 tagjából 24 lesz női személy.

A felszentelés teológiájának tanulmányozására létrehozott bizottságra azért van szükség, mert három unió független módon hozott már ilyen irányú határozatokat. A Csendes-óceáni Unió, az egyesült államokbeli Columbia Unió valamint az Észak-Német Unió nemrégiben megszavazták a nők lelkésszé szentelését. A Generál Konferencia vezetősége kéréssel fordult e három unióhoz, hogy ne alkalmazzák

e határozatot addig, amíg nem készül el a bizottsági tanulmány.

Artur Stele, a Bibliakutató Intézet igazgatója így nyilatkozott: „Két témát kell érintenünk. Elsősorban tanulmányoznunk kell azt, hogy mit jelent és mit nem a felszentelés. Másodsorban pedig meg kell határoznunk a nők felszentelésének hatását az egyházra nézve.”

A megalakított bizottság kitartó imával, a Biblia és a Prófétaság Lelkének tanulmányozásával, valamint komoly érvek összevetésével azokra a megoldásokra fog összpontosítani, amelyek továbbviszik a Hetednapú Adventista Egyház üzenetét, küldetését és egységét.

Forrás: www.news.adventist.org

Különleges ifjúsági terv 2013-ra

A Generál Konferencia Ifjúsági Osztálya 2013. március 16-ára tűzte ki az ifjúság szolgálat napját. Ez a szombat a jövő évi ifjúsági imahét első napjára esik.

Az ifjakat nem csupán meghívjuk a gyülekezetbe, hogy hallgassák a prédikációt, hanem aznap ki fognak menni az emberek közé, hogy ők maguk élő prédikációk lehessenek.

„Mi lenne, ha azon a szombaton az ifjak kivonulnának a gyülekezetekből, hogy Isten kezei és lábai lehessenek az emberek között?” – vetette fel Gilbert Cagy, az Ifjúsági Osztály igazgatója.

Továbbá kifejtette, hogy az ötletet az *irgalmas samaritánus* példázata adta. „Két vallásos ember a nélkül ment tovább, hogy segített volna a bajba jutottnak. Keresztény vallásunk lényege az, hogy a világ bajba jutott embereinek szükségleteire figyeljünk.”

Az egyházvezetők számításai szerint közel 8 millió 30 évnél fiatalabb

adventista van a 17 milliós taglétszámú egyházban. Cangy elmondta azt is, hogy ezt az eseményt egy „ugródeszkának” szánta a jövőre nézve az olyan tevékenységek számára, amelyek kapcsolatot teremtenek az ifjak és a világszéles egyház között.

Az Ifjúsági Osztály internetes oldalán hamarosan megjelennek azok a

javaslatok, amelyeket figyelembe véve szolgálhatnak március 16-án az ifjak. Gilbert Cangy kijelentette, hogy várja a helyi gyülekezetek ifjúságvezetőinek ilyen irányú ötleteit.

Bővebb tájékoztatásért tekintsetek meg a gcyouthministries.org honlapot.

Forrás: Adventista Info, 599/2012. szeptember 14.

Az ADRA ellátást és felvilágosítást nyújt jövődöbéli édesanyáknak a kínai Tibeti-fennsíkon

Az ADRA a nyugat-kínai Tibeti-fennsík területén önkéntes egészségügyi dolgozókat képez a magzatok és gyerekek egészségének javítása érdekében. Az alapítvány már 3 évvel ezelőtt bevezette a *Community Health Worker* (közegészségügyi dolgozó) programot Zadou prefektúrában. A szervezet vezetői szerint már eredménye is van a munkának, hiszen a terhes nők sokkal nyitottabbak a szülés előtti orvosi vizsgálatok iránt.

A Tibeti-fennsíkon szegényes az orvosi ellátás. A vidéken élők általában nomád életmódot folytatnak. A jakte-nyésztők egyszobás kis viskókban laknak olyan vidékeken, ahol télen nulla fok alatt van a hőmérséklet. Az emberek többsége május és augusztus között a hegyekbe vonul fel jakokat legeltetni.

A közegészségügyi dolgozók – akik többnyire önkéntes női személyek – folyamatos kiképzésben részesülnek. Ők

havonta látogatják a jövődöbéli kismamákat.

A Kínában tevékenykedő ADRA vezetői elmondták, céljuk az, hogy az elkövetkező 5 évben megháromszorozódjon az olyan anyák száma, akik terhességük alatt orvosi ellátásban részesülnek. Az ADRA 2004 óta tevékenykedik Kínában.

Forrás: Adventista Info, 600/2012. szeptember 21.

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2012 OKTÓBERÉRE ÉS DECEMBERÉRE*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
november 4.	Gyermekváros	Temesvár	AMICUS/temesvári lelkészek
november 11–16.	„Misszió a nagyvárosokban” könyvevangélista kampány	Craiova, Dolj megye	Sinziana Constantin, az olténiai könyvevangélisták koordinátora
november 14–16.	„Beszéd nyilvánosság előtt” kiképző tábor	Porumbacu de Sus, Szeben megye	Florian Ristea, Olténia, Szombatiskola és Személyes Szolgálat
november 16–17.	A dél-erdélyi kistfjúság találkozója	Méhkert, Brassó megye	Szász Géza, Dél-Erdély, Ifjúsági Osztály
november 16–18.	Családi szeminárium hétvége	Drăgan völgye, Kolozs megye	Magó Zsolt, Mihalec Gábor
november 17.	A Viața și Sănătate Kiadó új székhelyének felavatása	Pantelimon, Ilfov megye	Iacob Pop, igazgató, Viața și Sănătate Kiadó
november 18.	Az Unió Költségvetési Bizottságának gyűlése	Bukarest	Az Unió székhelye
november 21.	Nyitott Kapuk Napja	országos esemény	Viața și Sănătate Kiadó
november 22–24.	AMICUS kongresszus	Méhkert	Daniel Chirileanu, Unió, Ifjúsági Osztály
november 24.	Az ifjú családok szombatja	Arad, „Sálem” gyülekezet	Teofil Brânzan, Bánát, Családi Osztály
december 7–15.	Imahét	országos esemény	Hetednapi Adventista Egyház

Az advent történelem fontos pillanatai

Ezernyolcszázharmincegy augusztusában, a bibliai próféciákat autodidakta módon tanulmányozó William Miller (1782–1849), megígérte Istennek, hogy ha meghívást kap a végidőre vonatkozó felfedezéseinek ismertetésére (lásd: Dán 10:14 és 12:4,9 verseit), akkor eleget tesz a meghívásnak. A biztosan bekövetkező második eljövétel hirdetésében csatlakozik hozzá a metodista püspök Josiah Litch (1809–1886), és a kiváló szervezőkészséggel megáldott Joshua Himes (1805–1895), valamint sokan mások, akik együtt indították útjára az Egyesült Államokban az adventista millerita mozgalmat. Mivel eltelt az 1843 tavasza és 1844 tavasza közötti időszak – amikor várták Jézus visszajövetelét –, az Úr eljövele napjának a Samuel Snow által meghatározott október 22-ét, az engesztelés napját tekintették. Jézus azonban nem jött el akkor sem, és ez nagy csalódást eredményezett.

A Szentély, avagy mi történt 1844. október 22-én

A „Voice of Truth” című folyóirat 1844. november 7-i számában Joseph Marsh, Miller egyik társa ezt írta: „... Nem fogadhatjuk el azt a feltevést, miszerint a mi Nagy Főpapunk azon a napon nem töltötte be azt, aminek a ceremonális törvények értelmében hitünk szerint meg kellett történnie. Hisszük, hogy Ő betöltötte az időt.” Hiram Edson, O. R. L. Croiser és H. Hahn 1845 áprilisában a „The Day Down” folyóiratban közzétették a következtetést, amelyre a Zsidókhöz írt levél 8. és 9. fejezete tanulmányozása közben jutottak: Jézus Krisztus 1844. október 22-én elkezdte főpapi szolgálatát a Szentélyben.

A szombat

Frederick Wheller laikus prédikátort 1844 tavaszán egy szombatot ünneplő baptista személy győzte meg arról, hogy a szombat a bibliai nyugalomnap. A milleritákból lett szombatünneplők lelkipásztorokkal együtt alakították meg az első adventista gyülekezetet. Őket követte Joseph

Bates, 1845 májusában, majd J. N. Andrews, később pedig James White és Ellen Harmon is. Az 1846-os év folyamán a fent említett két hitalapelvelet sokan elfogadták, ezek között volt J. Bates és H. Edson is.

A Prófétaság Lelkének ajándéka

Ellen Harmon – a 17 éves fiatal lány –, 1844 decemberében négy adventista barátnőjével imaórán vett részt, amikor első látomását kapta, amely bátorítás volt a csalódott, ám mégis kitartó hívők számára, és megerősítette őket abban, hogy a várakozásuk nem volt téves. Látomásában egy keskeny ösvényt látott, amely az Új Jeruzsálem felé vezetett, és amelyről sokan leestek. Ám a bizakodók célba értek. Ezt a látomást újabbak követték, amelyekben Isten a szombatot ünneplő adventistáknak utasításokat adott. Ők hitték, hogy Ellen White látomásai betöltik a maradék egyház harmadik ismertetőjegyét – a profétálás ajándékát –, ahogyan Jel 12:7 és 19:10 versei is utalnak erre.

A Hetednap Adventista Mozgalom megszervezése

Miután a milleritákat 1844 nyarán kizárták addigi gyülekezeteikből, nem akartak sehová se tartozni, mivel minden egyházi szervezetet Babilonnak tartottak. Ám anyagi nehézségeik adódtak új meggyőződésük prédikálásában és kiadványaik megjelenítésében, ezért át tudtak lépni ezen az érzelmi akadályon. Ennek értelmében, miután 1853-ban megszervezték az első szombatiskolát, 1854-ben pedig az első sátoros találkozót, majd 1859-ben bevezették a rendszeres adományokat, 1860-ban teljes egyetértésben döntöttek amellett, hogy létrehozzák az Advent Review Publishing társaságot, hogy törvényesen is tudjanak ingatlanokat vásárolni. A Hetednap Adventista nevet hivatalosan 1860. október 1-jén vették fel. Következő lépésként 1861-ben megalapították az első helyi gyülekezeteket, majd az első egyházterületet (föderációt). 1863. május

Az első adventista imaház - 1855

20–22 között pedig, az addig megalakult hat egyházterület a Generál Konferencia intézményébe tömörült. Mivel a mozgalom nemzetközi szintűvé kezdett válni, 1913-ban a kezdeti szervezetet a Generál Konferencia divíziókra osztotta fel, miután 1894-ben Ausztráliában megalapították az első uniót.

Kiadványok

Már a millerita mozgalom idején az üdvözítő igazságok terjesztésének legfőbb módja a nyomtatás volt. Az első kiadványt követően – „A Word to the little Flock” – amelyet egy látomás hatására jelentetett meg a White házaspár és J. Bates, 1847 augusztusában megjelent az első adventista folyóirat is, a „Present Truth”. Ezt követte az „Adventist Review”, amely különböző címek alatt ma is egyházunk hivatalos kiadványa.

A „jelenvaló igazságot” kiadóhivatalok és nyomdák terjesztették mindenhol emberek millióinak. A nem adventista olvasók számára 1847-ben újra megjelenik a „The Signs of the Times”. 1875-ben megalakul a *Pacific Press Publishing Association* kiadóhivatal. Az új eszközök, mint a rádió és a televízió, ugyanezt a célt szolgálják. 1942-ben felavatják a *Voice of Prophecy* rádióadót; 1950-ben pedig létrejön a *Faith for Today* televíziós hálózat. Az Adventista Világrádió (AWR) 1971-ben alakult meg, és a közelmúltban kezdte el működését a Hope Channel televízióadó.

Új életmód

Joseph Bates már 1821-től jelentős változásokat vezetett be az életvitelében. Előbb lemondott az erős szeszes italokról, 1822-ben pedig a borról és a dohányzásról is. Ezt követte a fekete tea, a vaj, a zsírok és az oljában sült krumpli elhagyása. Mindezt azért, hogy felkészülhessen Jézus visszajövetelére. E. G. White egy 1848-ban kapott látomás nyomán ajánlja a dohányzás, a kávé és a tea elhagyását. Ezeket követték a higiéniai és a táplálkozási tanácsok.

1863 tavaszán E. G. White egy még összetettebb látomást kap az életmódra vonatkozóan. A tanácsok megjelennek 1866-ban a *The Health Reformer* című folyóiratban. Még ugyanabban az évben megnyílik a *Health Reformer* egészségügyi központ, amely az életmódnak a testi és lelki egészségre gyakorolt hatását népszerűsíti. Ebből a kezdetből fejlődött ki egyházunk ma létező világszéles egészségügyi hálózata.

James White-nak oroszlanrésze volt ezeknek az intézményeknek a megalapításában, és kitar-

tóan küzdött azért, hogy az ott dolgozó egészségügyi dolgozók a lehető legjobb kiképzésben részesüljenek.

Egy másik kezdeményező a kiváló orvos, John H. Kellog volt, aki magas szintre emelte az egész egészségügyi rendszert.

Saját oktatási rendszer

A gyerek intézményi nevelésének éveit létfontosságúak jövője szempontjából. Ezt felismerve, Martha Byington tanítónő már 1853-ban megszervezi az első iskolát az adventisták számára. 1872-ben megalakul az első adventista iskola is, amelynek igazgatója G. H. Bell volt. Az iskola alapítását egy látomás előzte meg, amelyet E. G. White az év januárjában kapott, az igazi oktatási rendszer elveiről. Akkor határozták meg az iskolák anyagi támogatásának rendszerét is, amely később az egyik legátfogóbb oktatási rendszert eredményezte, amelyet protestáns egyház tart fenn a világon.

Ennek a rendszernek néhány célkitűzése a következő: a jellem, a gondolkodásmód fejlesztése, az értelem, a szív és a kéz nevelése.

Missziómunka

Habár ez a mozgalom egy kis amerikai csoportra korlátozódott, ma az észak-amerikai egyház csupán 7 százalékát teszi ki a tagoknak. Az egyházi – egészségügyi, oktatási, hírközlő – intézmények által mára egy életerős misszionáriusokat kiképző és fenntartó rendszer jött létre.

Az első misszionáriusok egyike volt – igaz, hogy őt nem támogatta az egyház anyagilag – Michael Bellina Czechowski (1818–1876), aki 1864-ben Olaszországba hajózott és Piemontban megkeresztelte az első hetednapos adventistákat. Majd átment Svájcba, ahol Tramelan helységben 60 taggal megalapította az első európai adventista gyülekezetet.

Ebből a gyülekezetből származott James Ezberger, aki 1869-ben az Egyesült Államokba utazott, ahol lelkipásztori kiképzést kapott, amelynek következtében ő lett Európa első felszentelt lelkésze. Czechowski 1869-ben eljut Erdélybe, majd 1870-ben Piteşti városába is, ahol az Aslan család házában megalakítja az első adventista csoportot.

Miután John N. Andrews eleget tesz a nagy amerikai városokban missziós elhívásának, 1874-ben Európába küldik misszióútra. Ezután több ezer misszionárius indul el a világ minden részébe. A missziós hajók és repülőgépek, a kórházak és iskolák, a kiadványok, és még sok

*Review and Herald
Publishing House*

*Az ausztráliai
szanatórium*

*Adventista iskola –
1898*

*A Battle Creek-i
szanatórium*

A Battle Creek-i imaház
(3500 férőhelyes volt)

más szolgálat eredményeképpen az Adventista Egyház ma a Római-katolikus Egyház mellett a leginkább jelenlétét éreztető egyház a világon. Ám a nagy missziómunka még mindig előttünk áll, és nem csak a 10/40-es ablakra vagy az elvilágiasodott európai, amerikai világrészekre gondolunk. Üzenetünk minden nemzetnek, nyelvnek és népnek szól.

Főbb események a felnőtté válás éveiben és a végidőben

Minneapolis, 1888: máig vitatott ez az esemény. Két, Ellen G. White által támogatott fiatal ember bemutatta a hit általi megigazulás üzenetét. Egyesek megértették, mások nem. Egyesek elméletben elfogadták, mások gyakorolták is. Ez utóbbiak tapasztalatai folytán jelentek meg a késői eső első cseppjei.

Újjászervezés, 1901: Az 1900-as év végére az öt földrészen élő adventisták száma meghaladta a 75 000 tagot. A Battle Creek-i székhelyű vezető testület már nem győzte ellátni feladatait, ezért 1901-ben létrehozták a világszéles uniós rendszert. A Generál Konferencia székhelyét 1903-ban átköltöztették Washington D.C.-be, hogy jobban szolgálhassa a világszéles közösséget.

A Kellog és Conradi válság, 1900-as évek: Az önfenntartóvá vált egészségügyi rendszer – amely az egyház jobb keze – aránytalan fejlődése, kiváltotta Kellog doktor elfogadhatatlan magatartását az egyházzal szemben. Ez súlyos válságot eredményezett. Közben leégett a Kellog vezette szanatórium. A Kellog által írt, hamis tanítást tartalmazó *The Living Temple* című könyv munkálatai közben leégett a kiadó és a nyomda is. És most az egyház kezek nélkül marad? Nem maradt kezek nélkül. Sok készséges elme készségesen fogadta a mennyei tervet, és ezek a „kezek” újból jó munkát végeztek.

Habár az amerikai adventista történészek kevésbé figyeltek fel rá, de hozzánk sokkal közelebb áll a Conradi-féle válság. Conradi túl messzire megy abbéli igyekezetében, hogy „európaivá” tegye az adventizmust. 1903-ban megalapítja az Európai Generál Konferenciát. Válaszlepként kinevezték őt a Generál Konferencia alelnökévé, ám az író és misszionárius Conradi többre vágyik. A századelőn az európai adventisták száma nagyjából megegyező volt az amerikai tagsággal. Conradi azonban nem fogadja el E. G. White szolgálatát, és hetednapi baptista lesz. Befolyása Európa egyes gyülekezeteiben mai napig érezhető.

Beniamin Roșca
a Prahova megyei
gherghiței kerület
lelkésze

A világháborúk

Az Első Világháború, amelynek következtében az európai nemzetek felszabadultak a régi birodalmak uralma alól, magával hozta az adventizmus „nemzetiesítését”, mivel az adventisták igyekeztek hűségesek maradni saját nemzetükhöz, országukhoz. Németországban megalakult az Adventista Reform Mozgalom és ez az egyház kettészakadásához vezetett. Máshol az adventizmusba beszőrdtek a nemzeti liturgia elemei.

A két világháború közötti rövid időszak – amely nem volt elegendő a sebek begyógyulásához –, majd a Második Világháború, olyan hullámot gerjesztett, amelyet az egyház nehezen viselt: fájdalmat, elkeseredést és halált. A világ egyik része a kommunista rendszerhez csatlakozott, így az ottani gyülekezetek teljesen elszakadtak a világszéles egyháztól. Világszinten mégis növekedett az egyház. A Generál Konferencia osztályai, az Adventista Világrádió, az ADRA, a Vallásszabadságért Mozgalom tovább végezte a dolgát.

Az utakra és a sövényekhez

Az 1900-as évek után az egyház érezhetően növekedett az Egyesült Államokban és világszinten is. Ennek következtében a Közép-Amerikai Divízió számbelileg a legjelentősebb Divízióvá válik. Ez idő alatt az afrikai, a dél-amerikai és a dél-kelet ázsiai divíziók meghaladják az egy millió tagot. Visszaesés tapasztalható azonban Európában, Japánban és Észak-Amerika egyes részein.

Figyelemre méltó mégis, hogy a tagok etnikai különbözősége és az általános körülmények ellenére egyházunk egységes maradt. Ennek az egységnek a kifejezéséeként 1980-ban, a Generál Konferencia ülészakán megszavazták az egyház hitalapelvi nyilatkozatát, amely 27 pontot tartalmaz.

Posztmodernizmus

Az egyház számára hatalmas kihívás a globalizáció és az elvilágiasodás.

A kongregacionalizmus (az egyes gyülekezetek teljes függetlenségre törekvése – szerk. megj.) és a független intézmények is fájdalmakat okoznak az egyház testének. Az önzés, az anyagi javak hajszolása, a családi kötelek meggyengülése, a hitalapelvi félreértések tovább gyengítik egyházunkat.

Mindezek ellenére, akik isteni látásmódra vágynak – amelynek valóságát maga János is megtapasztalta és leírta a Jel 7. és 14. fejezetében –, azok részesülnek is abban. ■

A Piatra Neamți-i gyülekezet

Ha valamikor úgy döntesz, hogy meglátogatsz a Piatra Neamți-i gyülekezetet, vigyázz, mert biztosan visszakívánczol majd ide. Ez nem csupán annak köszönhető, hogy impozáns, ízlésesen berendezett és virágokkal díszített imaterem vár ott rád, hanem annak is, hogy a testvérek feléd nyújtott kézzel, mosollyal és szeretettel fogadnak.

A gyülekezet már régen alakult – pontosabban 1919-ben – húsz taggal, akik nem inogtak meg, még akkor sem, amikor Krisztus tanítványaira viharos idők következtek. Mivel jó misszionáriusok és jó szervezők voltak, a közösség évről évre növekedett. Üzenetük azonban ugyanaz maradt, mint kezdetben. Tiszta és érthető volt: „Jézus Krisztus tegnap, ma és örökre ugyanaz.”

A Pietricica hegy tövében levő temetőkertben több keresztény nemzedék pihen, várva annak hangját, Aki majd életre hívja őket. Minden

egyest sirhant gyülekezetünk történelmének egy fejezete.

A megmaradtak magasra tartják a zászlót. „Jön az Úr!” – e hírt viszik faluról falura, de ugyanezt teszik óvodaépítés vagy orvosi rendelő, esetleg a szegények étkezdéje építése által is. Hirdetik és tanítják az egészséges életmódot, a havonta megtartott egészségügyi klubokban, illetve a cukorbeteg találkozóin. A lélekből fakadó dicsőítő énekek, zenedarabok a mennyei harmóniát teremtik meg e helyen. A meggyőződéssel hirdetett üzenet nem engedi szunnyadni, hanem bátorítja a lelket, és új fuvallat üdíti a tiszta, szép élet győzedelmes reménységét, valamint az emberekért végzett szolgálatot. Ennek következtében napról napra növekszik az Istent keresők száma. Áldja meg az Úr ezeket az erőfeszítéseket, és eljövetelekor találjon gazdag termést e helyen.

Emilian Dospinescu

Egyesült Arab Emirátusok

Az Egyesült Arab Emirátusok egy 7 emírségből álló föderáció, amelyet 1971-ben, az alkotmány elfogadásával alapítottak. Az Arab-félsziget dél-keleti oldalán, a Perzsa öbölben fekszik. Szomszédai Omán, Szaúd-Arábia, Irán és Qatar. Fővárosa Abu Dhabi. A 83 600 km² összterületű ország négy-ötöde sivatag. De kőolaj tartalékait tekintve, világszinten a hetedik helyen áll és Nyugat-Ázsia legvirágzóbb gazdaságával rendelkezik. 8,2 millió lakosságának csupán 13%-a őshonos, a többi bevándorló. A többség – 76% – iszlámnak vallja magát, a többiek keresztények és hinduk. Az első ortodox templomot 2011-ben egy ukrán üzletember építtette ebben az országban.

Habár az ország muzulmán állampolgárainak tilos a kereszténység gyakorlása, ez mégis megengedett a bevándorlók számára.

Az 1980-as években az indiai származású Esther Gallyot és lánya, Pam, minden szombaton saját lakásukban imádták az Urat, mivel biztosak voltak abban, hogy Dubaiban ők az egyedüli adventisták. Hamarosan tudomásukra jutott azon-

ban, hogy vannak még adventisták, így hát az imádkozó csoport egyszerűen megnövekedett. 1987-ben már 30 tagot számlált a csoport, amely Esther házában gyülekezett. Felvették a kapcsolatot a Közép-Kelet Unióval, hogy csoportként elismerjék őket. Két év elteltével már gyülekezetként voltak nyilvántartva, 1995-ben pedig már lelkészük is volt, Steve Brow személyében.

2008-ban megkapták az engedélyt az első adventista gyülekezet felépítéséhez, amelyet be is fejeztek 2010-ben. Először fordult elő, hogy egy emír telket adományozott az Adventista Egyháznak, ami jelzi az ottani adventista közösség jelentőségét.

Az évenkénti egyházi jelentés nem tartalmaz adatokat az Arab Emirátusokban levő közösségről. A hivatalos honlapon 6 gyülekezet és csoport jelenik meg, amelyben több mint 200 tag gyakorolja hitét. A tagok leginkább bevándorlók. Az ottani egyház célkitűzése azonban az, hogy odafigyeljen úgy a keresztények, mint a muzulmánok szükségleteire.

Adrian Neagu

A világosság hordozói

William Miller

Joseph Bates

John Andrews

Visszaemlékszem, úgy két évvel ezelőtt beszélgettem az Adventista Egyház szerepéről egy más felekezethez tartozó lelkésszel. Beszélgetőtársamat láthatóan zavarta hitbeli meggyőződés, amelyet alátámasztottam a Biblia szavaival, és amelynek értelmében az Adventista Egyház a látható egyház, azaz világosság e nemzedék számára.

Megkérdezte, hogy miért nem fogadom el az összes keresztény egyetemes üdvösségét, és az ökumenikus elvet, amely szerint minden hit jó. Neoprotesztáns hittestvéremnek elmeséltem egy esetet. Tíz évvel korábban evangelizálás közben vidéken, testvéreknél laktam. Arra gondoltam, ha már ott vagyok, segíthetnék valamit azoknak az embereknek. Előre bocsátom, nem sokat értek a gombákhoz, egyik reggel mégis elmentem gombászni. Többféle gombát szedtem. Egyik nagyobb volt a másikinál, színesebbnél színesebbet szedtem össze, és arra gondoltam, hogy munkám jutalmaként ízletes gombapaprikást fognak készíteni nekem a háziak. Ám nagyon elcsodálkoztam, látva, hogy a házigazda tüzetesen átvizsgálja szerzeményemet. Kiválogatta az ehető gombákat, majd a többire mutatva így szólt: „Nézd, prédikátor testvér, sokkal több rossz gombát hoztál, mint ehető, és mivel a két fajta gomba együtt volt a táskában, meglehet, hogy a jók is ehetővé váltak. Tudod, testvérem, egy gomba nem lehet jó és rossz is egy időben. Vagy jó, vagy ehető.”

Sok félreértés, egyetlen igazság

Most akkor ezek ehető gombák, vagy egyszerűen csak megmérgeződtek? Elgondolkoztam ezen, és bevallom, ez a tapasztalat volt az egyik legjobb „prédikáció”, amit megjegyeztem. Miután elmeséltem az esetet, neoprotesztáns prédikátortársam megjegyezte: „Megértettem, de mégis, nem szól ez kicsit durván? Te azt hiszed, hogy mi vagyunk a gonoszok, a rosszak?” Biztosítottam őt arról, hogy nincs szándékomban a

neoprotesztáns világot jókra és gonoszokra osztani, csupán azt szerettem volna érzékeltetni, hogy nagyon sok vallás van, amely jó a szervezésében, kinézetében, ám romlott a lényegi dolgokban, a kijelentett alapelveiben.

Gondoljunk csak arra az időre, amikor Jézus Krisztus a földön járt. Többféle történet forgott közzájón a Messiásról, Izrael népének szerepéről stb. Az akkori teológiai világ két részre szakadt: farizeusokra és sadduceusokra. Az előbbiek hitték, hogy lesz feltámadás, hittek a lélekben és az angyalokban, míg a sadduceusok egy ún. „nemzeti halhatatlanságban” hittek, amely valamelyest hasonlít ahhoz, ahogyan például Eminescu is halhatatlanná vált művei által. És e két osztály mellett volt még néhány teológiai irányzat, amelynek hívei eléggé furcsa szokásokat gyakoroltak. Mindenféle tanítók jelentek meg: szabadítók, „felvilágosultak”, véleményformálók, tette kész hazafiak, akik a népnek ki akarták harcolni az áhított szabadságot.

Az Üdvözítő ilyen teológiai zűrzavarban kezdte el messiási munkásságát. Megjelenése előtt sokan nevezték magukat Messiásnak, sokan állították, hogy ők a világosság hordozói. Emlékezzünk csak arra a provokációra, amely érte Jézust, amikor származását vitatták. Erről János evangéliuma 8. fejezetében olvasunk: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.” (Jn 8:56-59)

Világosságról világosságra

Hasonló tapasztalatokat élünk át, amikor kijelentjük, hogy mi vagyunk az igaz egyház, a mentőcsónak, az igaz és egyetlen világosság a

mai ember számára. Gyakran gúnyoltak, támadtak, amikor önazonosságunknak nyíltan hangot adtunk. Történelmi szempontból nem tévedünk, amikor azt állítjuk, hogy hozzávetőlegesen 150 éves az egyházunk, ám ha a nemzedékeken, kultúrákon és évszázadokon átívelő Igére tekintünk, rájövünk, hogy eredetünk sokkal régebbre nyúlik vissza.

Bizonyos értelemben tanúi voltunk Isten népe nagy tapasztalatainak. Ott voltunk Ádám mellett, osztoztunk küzdelmében és vívódásaiban, amelyekkel bűnének következményeit szerette volna csökkenteni; ott voltunk Noé mellett is, hallottuk prédikációit, amelyek mélyrehatóbbak voltak, mint a bárkába beütött szegek, segítettünk a bárka építésében és ez jelentette a menekülést számunkra. Tanúi vagyunk Ábrahám pátriárka elhívásának, és Izsák feláldozása előkészületeinek. Nem hiányozhattunk József börtöncellájából sem, és büszkéek voltunk akkor, amikor kitartásának végre meglett a jutalma. Kiszabadultunk Egyiptomból, átkeltünk a Vörös-tengeren, és közülünk sokan sírtak, mert nem léphettek be Kánaánba.

Emlékszünk a Megváltó szenvedéseire, hiszen ott voltunk és hallottuk szívet tépő kiáltását: „Én Istenem! Én Istenem, miért hagytál el engemet?” Ekkor szívünkben a reménység utolsó szikrája is kihuny, de örömujjongásban törtünk ki, amikor feltámadásának ereje elmozdította a lepecsételt követ csalódásaink és zavarunk sírboltja elől. Tanúi voltunk a Szentlélek kitöltésének, az apostolok munkásságának, ott voltunk a római arénákban is, és nem feledkeztünk meg a Pátmosz szigetén bebörtönzött Jánosról sem.

Egyszerre szenvedtünk és örültünk ennek az időbeli utazásnak. Sötét korszakokon keltünk át, de sikerült megvilágítani a majdnem természetfeletti homályt a sötét középkorban. Együtt prédikáltunk az albigensekkel, a valdensek házaiban laktunk, Wormsban Luther Márton mellett álltunk és próbáltunk világosságot ébreszteni hercegek elméjében. Nem felejtjük el azt az üldözést, amelyet a franciaországi hugenottáknak el kellett szenvedniük, és összerezzenünk a „Szent Bertalan éjszaka” gyilkosságaira gondolva. Ó, milyen sok kedves testvérünk lelte ott halálát! És milyen boldogok voltunk, amikor William Miller szavai hallatán tömegek hitték el, hogy hamarosan visszajön Jézus! Milyen boldogok voltunk, tudva azt, hogy nemsokára véget ér földi vándorutunk! És szomorúság töltötte be lelkünket, amikor 1844. október 22-ére, a családás sötét éjszakájára gondoltunk.

A világosság hordozója vagy?

A történelem a végéhez közeledik, és nem tudjuk, hogy továbbadhatjuk-e még ezt a lángot, vagy a földi történelem alkonyán mi vagyunk az utolsók, akik még világíthatunk. Talán épp mi vagyunk az a „tűzijáték”, amelyet Isten készített elő a kegyelem lezárása előtt a lakomához.

Az Üdvözítő azt mondta: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” (Mt 5:14-16)

Szinte minden reggel azzal a gondolattal ébrednek, hogy Isten előtt nagyon nagy az én felelősségem, és az általam pásztorolt nyáj felelőssége. Számot kell majd adnunk, hogy miként világítottunk gyermekeink, barátaink és munkatársaink előtt, miközben az ő lelküket a történelmi sötétség töltötte be. Bátorítalak, kedves testvéreim, hogy hordozzátok büszkén azt a lángot, amelyet maga Isten gyújtott meg az első szikrával, amellyel Ádám és majd később Ábel áldozatát is lánggra lobbantotta, azzal a lánggal, amely nem emésztette meg Mózes előtt a csipkebokrot, viszont megemésztette Illés áldozatát, kioltva a pogány papok szegénytelen életét. Hordozzátok azt a lángot, amely a kereszten szétoszlatja a sötétséget, és bevilágítja a feltámadás reggelét. ■

Vasile Burleanu, lelkész, Temesvár

A Biblia szerepe az Adventista Egyház fejlődésében

1. www.adventist.ro

2. Sola Scriptura – *Egyedül a Szentírás* alapelve szerint a Biblia minden ismeretet tartalmaz, ami szükséges az üdvösség és a szentség szempontjából. E hitalapelv következetesen figyelmeztet arra, hogy csak azok az alapelvek elfogadhatóak, amelyek közvetlenül vagy közvetett módon megtalálhatóak a Bibliában.

3. Scriptura sui interpretis – a Szentírás önmagát magyarázza.

4. Deizmus – vallásfilozófiai felfogás, amely elfogadja ugyan Istennek mint a világegyetem Teremtőjének létezését, de tagadja, hogy Isten a továbbiakban beavatkozna teremtményei és a teremtett világ életébe.

5. William Miller, *Apology and Defence*, 5. old., Forrás: www.imsmedia.org

6. *i. m.*, 6. old.

7. Lásd: John Norton Loughborough, *A nagy Advent Mozgalom*, 1. köt., Proteios Kiadó, Szászrégen 1997, 82–83. old.

8. Lásd: *Adventiștii de ziua a șaptea cred...*, Viață și Sănătate Kiadó, Bukarest, 2009., 450. old.

9. www.imsmedia.org

Bizonyára a cím egy ilyen kis terjedelmű cikkhez képest túl igényes. Az alábbiakban mégis megpróbálom bemutatni azt, amit az Adventista Egyház már a kezdetektől hisz a Bibliáról.

A egyház hivatalos álláspontja a Bibliáról

Az Adventista Egyház hivatalos nyilatkozata a Szentírásról lényegében az adventisták kezdeti meggyőződését hirdeti. *A Szentírás – az Ó- és Újtestamentum – Isten írott szava. Ő ihlette szent embereit, akik elmondták és leírták azt, ami a megváltáshoz szükséges. A Szentírás Isten akaratának tévedhetetlen kinyilatkoztatása. Ugyanakkor a jellem mércéje, a tapasztalatok próbája, a hitelvek mérvadó kinyilatkoztatása és Isten történelmi cselekedeteinek megbízható forrása.*¹

Elődeink jó hagyománya

Az Adventista Egyház protestáns örökségként született és annak „hasznélvezője”. Az egyház hitének formáját és tartalmát a jól ismert protestáns elvek, a *Sola Scriptura*² és a *Scriptura sui interpretis*³ határozzák meg. Az 1844-es nagy csalódás után advent elődeink bibliai magyarázataikat a William Miller (1782–1849) által meghatározott tanulmányozási normák szerint összegezték.

William Miller életútja nagyon érdekes. Fia-talkorában a deizmus⁴ híve volt, és nem ismerte el a Bibliát mint Isten kinyilatkoztatott Igéjét. Ám katonai szolgálata közben (1812–1815) szerzett tapasztalatai – amelyekben láthatta Isten gondviselését – arra készítették, hogy megváltoztassa véleményét a Bibliáról.

Hamarosan bevallotta: „Rájöttem, hogy a Szentírás éppen azt a Megváltót nyilatkoztatja ki, akire nekem szükségem van. Valósággal letaglózott, amikor láttam, hogy egy *ihletett* könyv képes olyan elveket tanítani, amelyek tökéletesen beleillenek ebbe az elbukott világba. Kényszerít-

ve éreztem magam elfogadni, hogy a Szentírás isteni kinyilatkoztatás. Az Ige boldogságot hozott az életembe, és Jézusban baráttra letem.”⁵

Az isteni kinyilatkoztatást szorgosan kell tanulmányozni. Miller emlékirataiból megismerhetjük azt a tanulmányozási módszert, amelyen keresztül eljutott teológiai, de legfőképp profétikus következtetéseihez, meggyőződéseihez. „A tanulmányozást Mózes első könyvével kezdem... Valahányszor homályos tárgyhoz érkezem, szokásomhoz híven, a Cruden-féle konkordanciát használva, ígét igével összevettem, így a Szentírás minden versét át tanulmányoztam.”⁶

Miller Dán 8:14 versére összpontosított, amelyről azt hitte, hogy Krisztus 1843/1844-ben bekövetkező eljövételének proféciáját tartalmazza. Következtetéseiben megerősítette, hogy abban az időben a Szentírás további 20 kutatója – az Egyesült Államokban, Angliában, Skóciában, Németországban, Spanyolországban, Hollandiában, a Kaszpi- és a Balti-tenger partjain – szintén azt feltételezte, hogy Jézus ebben az időszakban fog eljönni.⁷

A Jézus visszajövetelére vonatkozó előrejelzése azonban 1844-ben nem teljesedett be. Miller tévedett az eseménnyel kapcsolatban, ám tanulmányozási módszere, amely alapján meghatározta az időpontot, helyes volt. A Dániel könyve és az 1844-es év közötti kapcsolat megtalálható a Bibliában, és a vizsgálati ítélet megkezdésének időpontjára utal.⁸ A *Sola Scriptura* és a *Scriptura sui interpretis* protestáns alapelveket az Adventista Egyház már a kezdetektől alkalmazta. Adventista elődeink elismerték e tanulmányozási módszerek helyességét, és kijavították Miller téves értelmezéseit.

A Biblia iránti szenvedély

Az advent úttörők a Biblia emberei voltak, valósággal szenvedélyükké vált a Szentírás tanulmányozása. John N. Andrews (1829–1883),

az első Amerikán kívüli területre küldött misszi-onárius, például minden másnál jobban kedvelte a Biblia tanulmányozását. Hét nyelven olvasta a Bibliát és kívülről tudta az Újtestamentumot.⁹ Elődeink számára a Biblia volt a legfontosabb könyv: az alapján ítélték meg mindent, csak abból merítették teológiai és erkölcsi tanításaikat. Megfigyelhetjük, hogy számukra a Biblia elsőbbséget élvezett a szombatkezdési időpont meghatározásának vitájában is.

A Biblia fontosabb, mint a lelki ajándékok

Az adventisták 1848-ban próbálták meghatározni a szombatkezdés időpontját. Egyesek azt állították, hogy a szombat péntek este 18 órakor, míg mások azt, hogy a naplementével kezdődik. A felszólalások közben Chamberlain testvér a „Szentlélek ereje töltötte be”¹⁰, és „egy ismeretlen nyelven felkiáltott”¹¹. Majd krétát kért, amellyel egy óra számlapját rajzolta a padlóra, és aláhúzta a 6-os számot, mint a szombatkezdés időpontját. Abban az időben elődeink a karizmatikus megnyilatkozásokat a Szentlélek jelenléteként értelmezték.¹² Némelyeknek egyértelmű volt az üzenet: a Szentlélek közölte Chamberlain testvérral, hogy a szombat 18 órakor kezdődjön. Mi lett ennek a következménye? A jelenlevők tisztelettel tekintettek Chamberlain testvér kijelentésére, de tovább tanulmányozták az Igét. Végül pedig eljutottak arra a következtetésre, hogy a Biblia szerint a szombat napnyugtakor kezdődik. Chamberlain testvér érzelmileg nagyon hatásos megnyilatkozása ellenére, a Szentlélek vezetése alatt, racionális érvek alapján hozták meg a döntést. Láthatjuk tehát az alkalmazott elvet, miszerint az egyház alapelveit csakis a Biblia szavai alapján lehet meghatározni. A lelki ajándékoknak – beleértve Ellen White prófétai ajándékát – az volt a szerepük, hogy erősítsék a biblikus felfedezéseket, nem pedig az, hogy felületes tanulmányozás nyomán levont következtetéseket kényszerítsenek az egyházra.

A Biblia és Ellen White írásai

Az adventisták hiszik, hogy Ellen White életében és főleg írásaiban a Szentlélektől kapott prófétálás ajándéka nyilatkozott meg.¹³ A prófétaság ajándékában a Biblia végidőre vonatkozó ígéreteinek beteljesedését látják. Pál szerint a Szentlélek ajándékai – beleértve a prófétálás ajándékát is – kísérik Isten egyházát a szentek

tökéletesbítésének útján (Ef 4:11-14), egészen Krisztus eljöveteleig. A Jelenések 12. fejezete pedig azt mondja, hogy a középkori üldözés időszak után (538–1798 között, vagyis a prófétikus 1260 nap elteltével¹⁴), a Maradék Egyházban megnyilatkozik a prófétálás ajándéka. A Maradék Egyházat a parancsolatok megtartása és *Krisztus bizonyágtétele* jellemzi (Jel 12:17).

„Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke”, olvassuk Jel 19:10 versében. Tehát maga Isten jelenti ki a Bibliában azt, hogy a végidő nemzedékében jelen lesz a prófétaság ajándéka. Ő jelentette be, és Ő adta ezt az ajándékot. Ezekben az időkben a próféta munkássága nem áll szemben a Bibliával, nem lesz annak ellenlábas és nem kel versenyre a Bibliával, sőt, annak „munkatársa” lesz.

Az Adventista Egyház hivatalos nyilatkozata Ellen White írásaira vonatkozóan kimondja: „Ellen White írásai nem helyettesítik a Szentírást, és nem helyezhetők azzal egy szintre. A Szentírás az egyedüli mérce, amely szerint minden más írást meg kell vizsgálnunk és ítélnünk.”¹⁵

Az Adventista Egyház önazonosságát a kezdetektől napjainkig éppen ez az alapelv határozta meg: legfontosabb a Biblia. Az egyháztörténelem bizonyítja, hogy a hitalapelveket a Szentírás tanulmányozása által fedették fel (nem pedig karizmatikus megnyilvánulásokban vagy Ellen White mennyei látomásai alapján).

Összegzőképpen

„Ellen White személyesen hitte és hirdette, hogy a Biblia az egyház egyetlen mércéje. Az első kiadott könyvében, 1851-ben ezt írta: „Kedves olvasó, Isten Igéjét ajánlom hited és életet egyetlen zsinórmértékéül. Ezen Ige alapján ítéltetünk meg.” Ő sosem változtatott ezen a meggyőződésén. Amikor 1909-ben utoljára állt az egyház közgyűlése előtt, kinyitotta a Bibliát, a magasba emelte és így szólt: „Testvéreim és testvérnőim. Ajánlom nektek ezt a Könyvet!”¹⁶

Ez az értékes tanács áldást szerzett mindazoknak, akik az idők folyamán elfogadták. Az Adventista Egyház tanítását és munkásságát erre a tanácsra építette: a Biblia, egyedül a Biblia. Az a hívő, akinek a hitéletében elsőbbséget élvez a Biblia, biztosan meg fogja tapasztalni a mennyei vezetés áldását ugyanúgy, ahogyan az tapasztalható volt a Hetednap Adventista Egyház eddigi 160 évében. ■

10. Ronald D. Graybill, *Enthusiasm in early Adventist worship*, Ministry folyóirat, 1991. okt.

11. uo.

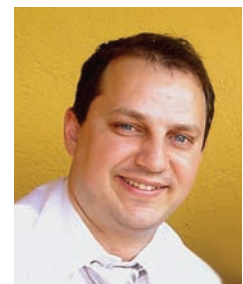
12. Habár a nyelveken szólás legalább négy esetben megerősítést nyert (lásd: *Ministry* folyóirat, 1991. október), elődeink nem bátorították tagjaik között ezt a megnyilatkozási formát. A karizmatikus megnyilvánulások 1870-ig jelen voltak az adventisták között („szent” nevetés, heves tapsolás, az ember összeesése a „Szentlélek terhe” alatt, bőséges könnyezés, nyilvános hitvallások). Ellen White tanácsai és sok más tényező hatására 1870-től ezek a megnyilatkozási formák megszűnnek az egyházban.

13. www.adventist.ro, Hitalapelvek, *A prófétaság ajándéka* fejezet.

14. uo.

15. uo.

16. uo.

Gabriel Işvan
a bukaresti Popa Tatu
gyülekezet lelkésze.

Volt „Egy új szív”, most pedig „Élj MÁSképp”

Adventista Fialok Kongresszusa

A romániai adventista fiatalok legutóbbi kongresszusát Kolozsváron tartották 2007-ben. Habár a kongresszusokat általában szabályos időközönként szokták megrendezni, ebben az esetben ez nem volt lehetséges. Volt úgy, hogy egyévenként tartottunk kongresszust, volt úgy, hogy négy, és jelen esetben pedig öt év után került sorra. Legjobb lenne négyévenként tartani, mivel ennyi ideig tart az egyházterületek szolgálattevőinek mandátuma is. Remélhetőleg, meg fogjuk valósítani ezt is a jövőben.

Kolozsváron „Egy új szív” volt a kongresszus jelmondata. A résztvevők kifejezték óhajukat, hogy még tevékenyebbek lesznek, még fogékonyabbak embertársaik iránt és az Isten által megengedett lelki kihívásokkal szemben. A 2007-es kongresszus elsősorban a vezetőkhez szólt, és csak másodsorban az ifjak tömegeihez. A szemináriumokon és a találkozókön legalább ötszáz személy vett részt.

Az idén Iași-ban a „Facebook-nemzedék” volt jelen. Kevesen voltak a „felnőtt” ifjak és viszony-

lag kevesen olyan vezetők, akiknek már biztos mederben zajlik az életük.

Feltettük a kérdést, hogy vajon miért. Több választ is kaptunk: elsősorban, az eseményt kimondottan interneten népszerűsítettük; másodsorban, minden eddiginél hosszabb volt a találkozó, emiatt a vezetők (akik nagyrészt már családot alapítottak) nem tudtak ennyi időre távol maradni otthonuktól.

Minőség szempontjából határozottan kijelenthetjük, hogy a résztvevők komolyak, nyitottak és tevékenyek voltak. Örömmel tölt el az a tény, hogy az ifjak számára még vonzó Krisztus családjához tartozni, még kedvelik és keresik az ima-alkalmakat, szívesen énekelnek és még lelki üzenetet is szívesen közvetítenek.

Élj MÁSképp!

Ez volt a mottója a 2012-es Adventista Fialok Kongresszusának. Az ötletet a számítógép billentyűzetének ALT gombja adta (a román ALT szó magyar jelentése MÁS). Ha ezt a billentyűt más billentyűvel együtt használjuk, akkor változik az alkalmazása, gyakorlati szerepe. Gyakorlatilag ez a billentyű gazdagítja egy másik billentyű alkalmazási lehetőségeit. A végkövetkeztetés azonban az volt, hogy az élet egyszerű igazítása, újrafestése, javíthatása nem elégséges annak, aki Isten társa szeretne lenni. Az ifjaknak szólt a felhívás, miszerint a mai társadalomban – ahol csak a külső változik, ám marad ugyanaz az életszemlélet – legyen bátorságuk másképp élni. Eme felhívás mögött egy ifjú áll, akinek a neve Dániel. Ő az az egyszerű fiatal, akit a fogságba jutás a siker minden reményétől megfosztott. Ám Dániel nem panaszkodott, nem siránkozott, nem elégedett meg azzal, hogy elrejtőzhet, hanem bátorsággal kezdett kiépíteni Istennel együtt valamit, amit fogolytársai nem tudtak megtenni.

Ez pontosan olyan, mint ha ma egy ifjú, aki a befolyások, szokások és felfogások rabjává vált, ráeszmélne helyzetére és kérné Istent, ruházza

fel erejével, hogy másképp járjon el az életben, mint társai.

Dániel példája bizonyítja, hogy nem kifogás sem a fogság, sem az anyagiak vagy a kedvező körülmények hiánya a hanyagság, a közepszerűség és a kicsapongás igazolására.

A 2012-es kongresszus bátorságra buzdít. Nem a látványos és balga tettek bátorságára, nem az értelmetlen kockáztatás bátorságára, hanem a Teremtő által kinyilatkoztatott mennyi természetességre és egyszerűsége. A kihívás nem csupán annyit jelent, hogy a különbözőség kedvéért legyél más, hanem az, amit Istenért teszel, és az Istenhez való hasonlóság bizonyítsa a másságot.

Másképp élni azt jelenti, hogy minden fennhéjázás nélkül bemutatjuk a mennyi Istenének életmódját.

Úgy a felszólaló ifjak, akik biznyságot tettek a jelenlevők előtt, mint a meghívott előadók – Stephen Sigg, Teodor Huțanu, Paul Pauliuc – egy másképpen élt élet, a tettek és felfogások változásának szükségességét hangsúlyozták. A tartalmas lelki üzenetet örömmel fogadták a jelenlevők. Még a nagy meleg sem csökkentette a kongresszus számos eseményének jelentőségét.

MÁSképp, de hogyan?

Az eddigi kongresszusokhoz képest az ideitöbb tevékenységnek is helyet adott. A Iași megyei Oktatási és Sport Igazgatóság a Moldvai Egyházterület rendelkezésére bocsátotta a Sport Complexum összes melléktermét. Különböző lelki tevékenységek, közösségi alkalmak, gyermekekért végzett társadalmi tevékenységek zajlottak szinte szünet nélkül. Mindenkinél lehetősége adódott, hogy saját személyiségéből és lelki gazdagságából nyújtson valamit.

Örvendtes az is, hogy nagyon sokan dicsőretre méltó ötlettel járultak hozzá az eseményhez.

Egyes egyházterületek már jó előre megfogalmazták javaslataikat.

Elismert szakemberek tartották a különböző tematikájú szemináriumokat, amit a résztvevők egyöntetűen értékelték.

A rendezvény hatása helyi szinten

A rendezvény kiváló szervezője Gabriela Istrate volt, akinek nem csak számos szervezési nehézséggel, hanem a rövid határidővel is meg kellett küzdenie. Az egyházterületek előkészített tervekkel, csapattal és szükséges eszközökkel, anyagokkal érkeztek. Talán az egyetlen hátrány a kevés járókelő volt, akikhez szólt számos tevékenység. Egyes helyeken a szabadság időszaka

és a kánikula miatt kevés, de annál fogékonyabb látogató volt.

Az elmúlt évek már megszokott tevékenységei mellett voltak egészen egyediek is. A Mezőmésesi Egészségközpont ifjai a felnőtteket célzó egészségügyi kiállítás mellett készítettek egyet a gyerekeknek is.

Hálát adunk Istennek minden ifjúságvezetőért és fiatalért, aki részt vett az üzenet hirdetésében az Isten felé vezető út keresésében levő személyek számára.

Színfoltok

A legszebb pillanatok azok voltak, amelyek alkalmat adtak az ország minden sarkából összesereglett ifjaknak a biznyságtetésre. Nincs hatásosabb, közvetlenebb és érthetőbb üzenet, mint az, amelyet egy ifjú mond el társai előtt.

A minőségi zene igencsak jól jött a hosszú programok alatt.

Elsőként egy ilyen eseményen, megszervezték az ima-szobát is, ahol a részvétel minden várakozást felülmúlt.

A „tanácsadók” tevékenysége szintén nagy érdeklődésnek örvendett. Számos kérdést fogalmaztak meg az ifjak. Minden kérdésre választ kaptak. A tanácsadók figyeltek arra, hogy ne fedjék fel a kérdező személyi kilétét.

Egy másik tevékenységben a szervezők a jelenlevő ifjakat más ifjakért végzett munkára ösztönözték. Legalább három tevékenység teremtette meg a lehetőséget arra, hogy az ifjak valamilyen módon munkálkodjanak hátrányos helyzetű társaik érdekében.

Daniel Horândău, ifjúsági lelkész, az egyház ismert személyiségei által adományozott tárgyakat árverezte, amelynek következtében egy jelentős összeg gyűlt össze az Emanuel Ungureanu által szervezett tevékenység részére, amely a dialízisre szoruló beteg fiatalok megsegítését célozta.

Egy másik szervezőkészséggel megáldott ifjú, Bebe Codescu, sikeresen szervezett meg egy önkéntes véradó csoportot, a iași-i sürgősségi kórház számára. Az ifjak nem csak vért adtak, hanem a kapott étkezési jegyeiket az ICC Románia (Nemzetközi Gyermekvédő Szervezet) által gondozott gyerekeknek ajánlották fel. Szintén az adományozás volt a Doinița Ciobanu által szervezett tevékenység központi eleme is, amely alkalmat adott a résztvevőknek, hogy felmérjék saját helyzetüket, állapotukat, majd miután meghatározták ruházatuk, személyes tárgyaik tulajdonképpeni értékét, készek voltak segélyezési tervekre adományozni javaik egy részét.

Általában minden tevékenységnél szükség volt az ifjak tényleges részvételére. A mászófaltól a standokig, a jelenlevők nagylelkűen viszonyultak az eseményhez.

Kifejezetten értékelték az ifjak a magasból aláhulló lelki üzeneteket és ígéreteket. Az „újrahasznosító telepen” pedig számos rossz szokás és kijelentés lett megsemmisítve.

Az egyházterületek nagy része kész tervekkel, kihívásokkal és tevékenységekkel érkezett, ez eredményezte a kongresszus sokszínűségét és szépségét.

Röviden elmondható az eseményről, hogy az Ifjúsági Kongresszus Iași 2012 pontosan azt a mércét képviseli, amit ma megtehet, és ami ma

Daniel Chirileanu az Unió Ifjúsági Osztályának igazgatója.

tulajdonképpen a romániai adventista ifjúság. Ha akadtak hiányok, akkor ez azt jelenti, hogy vagy nem tettünk eleget mindannyian az elvárásoknak, vagy nem tettünk meg minden tőlünk telhetőt. Ha történt valami váratlanon felüli, akkor az azt jelenti, hogy Isten olyan szolgálkat talált, akik hagyták magukat vezetni Általa, és készek voltak önzetlenül, fenntartás nélkül mindenüket Isten rendelkezésére bocsátani.

Az elveszett levél

A kongresszus végén minden fiatal a következő üzenetet kapta:

„Mivel törvényes örökösöm vagy, a következőket bízom rád:

Szentírás – mindenütt rendelkezésedre áll, a világegyetemben, számítógéped és maroktelefonod képernyőjén, a világhálón, könyvben és az éretted megtett cselekedeteimben.

Ima – ez az út, ami mindig Hozzám vezet. Hívj a nehézségben, de az örömben is. Én mindig készséggel válaszolok hívásodra.

Misszió – ez az én ajándékom, hogy velem együtt átélhesd gyermekeim visszavezetésének örömét az Atyai házhoz.

Segítesz, hogy megkeressem az elveszetteket, vagy te is el fogsz tévedni?

Hívsz-e engem? Fogsz beszélni Velem, vagy saját magad próbálsz választ találni kérdéseidre, éretlenségeidre és fájdalmaidra?

Szívednek öröme lesz az Én Igém, vagy megengeded a földi hatásoknak, hogy sötétségbe borítsák szívedet?

Függetlenül attól, hogy mit fogsz tenni, Én kereslek, és szeretnék egy örökkévalóságon át veled lenni. Nagyon boldog lennék, ha lenne bátorságod másképp beszélni, mást nézni, MÁSképp élni. Annyira MÁSképp, hogy már ne is legyél itthon e földön, hanem legyél Velem OTTHON.”

A te Atyád

Összegzésként

Voltak emberek, akik mindent odaadtak, voltak emberek, akik szinte semmit; voltak felkészült és voltak kevésbé felkészült ifjúság vezetők; voltak ifjak, akik eljöttek és merítették a jóból, és voltak ifjak, akik csak a negatívumot hozták és vitték magukkal. De mindenek felett ott volt Isten, aki megáldotta a kis csapatot, aki már megbocsátotta a tévedéseket, és a jóságos szívűeknek olyan találkozót ajándékozott, amely a vágyott „Bárány menyegzője”-nek előíze volt.

Végül kijelenthetjük: áldott legyen az Úr. ■

Az Adventista Egyház Európában

– arculat, misszió és önazonosság

2012, Cernica - Bibliai és missziós találkozó

A Generál Konferencia Vallásszabadság Osztályának irodájában megcsörren a telefon. A vonal másik végéről egy remegő, izgatott női hang hallható. Közli, hogy nem beszélhet túl sokat, mert figyelik, amiért törvénytelenséget követett el. Bűne: hetednap adventista lett.

Észak-Afrika egyik országából telefonált. Egyetemi tanár lévén kiváltságos helyzetben volt. Férje is egyetemi tanár, ezért családjuk elismerésnek örvend a környéken.

Miközben egyik nap unottan kapcsolgatott a tv-csatornák között, felfedezte a Hope Channel adventista adót. Figyelmét felkeltették a műsorok. Megismerte a kereszténységről szóló igazságot és számos előítéllettől megszabadult. Elcsodálkozott azon, hogy a Biblia és a Korán között nagyon sok a közös vonás. Leginkább annak örült, hogy lelki nyugalmat és megbocsátást nyert Isa áldozata révén (a Koránban Jézus neve Isa. A muzulmánok Jézust Isten prófétájának tartják). Öröm volt számára felfedezni Isten természetének világosságát árasztó és szerető oldalát. Amint ezek a meggyőződések átjárták egész lényét, elhatározta, hogy felhagy muzulmán valóságával és hetednap adventista lesz.

Döntésének drámai következményei lettek. Elbocsátották az egyetemről, ahol addig tanárként dolgozott. Férje és családja elűzték otthonról, és megtiltották, hogy találkozzon drága gyermekeivel.

A Generál Konferenciához fordult tanácsért. Új hite miatt senki sem akar munkát adni neki, ezért kilátástalan helyzetbe került. Egy dologban azonban biztos volt: ő adventista, és a világegyetemért sem hajlandó lemondani az egyházban megtalált igazságról és békéről.

Az európai adventizmus értéke

A világon vannak olyan országok, ahol adventistának lenni az üldözés veszélyét, a javaktól való megfosztást és a halállal való fenyegetettséget jelenti.

Más országokban biztosított a vallásszabadság, és mégis vannak olyan tagok, akik önként lemondanak az advent hitről. Ők már nem látják fontosnak és hatékonynak azt a hitet, amelyért mások készek akár az életüket is adni.

Továbbá, van több ezer olyan tag, akiknek a nevét sosem törlik ki az egyházi lajstromból, de szívük mégsem ég ezért a hitért, a mindennapi életben pedig a dívatot, az irigységet és a világ hanyatlását követik.

Ilyen körülmények között nem meglepő az, ami Európában történik. John Andrews volt az első misszionárius, akit 1874-ben Európába küldtek, hogy munkatársaival együtt letegyék a szervezett és szilárd missziómunka alapkövét. Sajnos, ma Európa első helyen áll az „adventizmus” felszámolásában. Az egyház fénye egyre inkább halványul, ami a tagok és az önazonosság elvesztésében, intézményeink megszüntetésében nyilvánul meg. Ezért van az, hogy a 711 milliós Európában csupán 380 000 adventista van. Eközben a Csendes-óceán egyik szigetén, amelyen két ország osztozik – Haiti és a Dominikai Köztársaság – a 20 milliós lakossághoz képest 653 000 adventista él. Nyilvánvaló tehát a különbség.

Biblia és missziókonferencia

Az európai adventizmus eme nehéz helyzetében, az Euro-Afrikai Divízió kezdeményezésére megszervezték a **Bibliai és missziós találkozót**. Ez a rendezvény divízióink három különböző helyszínén zajlott, amely közül az egyiknek a cernicai Adventista Teológiai Intézet adott otthont. A 2012. szeptember 3-a és 5-e között megrendezett eseményen közel 600 lelkész, tanár és szolgálattevő vett részt Romániából és Bulgáriából.

A Generál Konferencia részéről jelen volt G. T. Ng. testvér, a Hetednap Adventista Egyház végrehajtó testületének titkára; John Graz testvér, a Vallásszabadság Osztály igazgatója, valamint

Ganoune Diop – a Hetednap Adventista Egyház képviselője az ENSZ-nél

G. T. Ng – a Generál Konferencia titkára

Ganoune Diop testvér, aki egyházunkat képviseli az ENSZ-ben. Előadásokat tartottak a következő testvérek: Angel Manuel Rodriguez, Ekkhardt Mueller, Gerhard Pfandl és Kwabena Donkor, a Bibliakutató Intézet munkatársai. Több európai adventista oktatási intézmény is képviseltette magát a Mario Brito és Magyarosi Barna testvérek által koordinált eseményen.

Az előadások és beszélgetések korunk egyházi létének különböző vetületeire összpontosítottak. Ki volt hangsúlyozva az Adventista Egyház profétikus jellege, egységes volta, egyetemessége és apostoli szerepe. Másik fontos téma volt az európai adventizmus arculata, valamint az egyház eddig végzett missziós tevékenysége ezen a földrészen.

Szó esett továbbá a ökumenikus mozgalomról és a mozgalommal kapcsolatos egyházi álláspontokról.

Profétikus jelleg: hitalapelvek, azonosság, misszió

„Amikor az Adventista Egyház önazonosságáról beszélünk” – mondotta Gerhard Pfandl testvér, – „megállapíthatjuk, hogy azokon a helyeken, ahol hitalapelveinket tanítják és hirdetik, ott az egyház növekszik és gyarapodik. Ám ahol ezt nem teszik, ott egyházunkban visszaesés és gyengülés tapasztalható.”

Ha elfelejtjük eme mozgalom profétikus voltát, fennáll annak a veszélye, hogy hamarosan csak egy egyház leszünk a sok közül. Legfájdal-

masabb azonban az, hogy önmagunkra nem úgy tekintünk, mint az üdvörténeti igazságok hordozóinak utódaira. Egyesek azt kezdték terjeszteni, hogy ez a „szerepünk” túl arrogáns, fennhéjázó, és nem kellene így nyilatkoznunk magunkról.

Ám, a bibliai prófécia az Adventista Egyházzal azonosítja a „maradék egyházat”, és aki tanulmányozza ezeket, megfigyelheti, hogy ez nem ok a lelki büszkeségre, hanem szent feladat. A „maradékhoz” tartozni csupán annyit jelent, hogy kötelességünk a nagy csalás ellenére Isten törvényének teljes megtartását és Krisztus viszszejövetelének üzenetét közölni a világgal. Nem jelentett arroganciát az, hogy a názareti Jézus magát Messiásnak nevezte, vagy hogy az apostolok magukat az ótestamentumi prófécia beteljesítőinek tartották, hanem mindez arról tett bizonyosságot, hogy elfogadták isteni küldetésüket.

Az adventistáknak világosan ismerniük kell önazonosságukat, tanulmányozniuk kell ezt a Szentírásból, és a világot fel kell szólítaniuk az igaz Isten imádatára.

Adventista önazonosság és misszió Európában

Edwin Ludescher testvér – aki éveken át az Euro-Afrikai Divízió elnöke volt –, egykor azt szokta mondani, hogy Európában egy lélek megnyerése érdekében annyi erőfeszítésre van szükség, mint Afrikában száz lélek megnyeréséhez. Ezt a kijelentést Paolo Benini testvér idézte, miközben az Európában hatékonyan bizonyuló missziós módszerekről beszélt.

Földrészünk a két világháború mélyen megsebezte, és ezek a sebek nem gyógyulnak könnyen. És ugyancsak Európából indult a felvilágosodás és a humanizmus is, amely a legádázabb ideológiai ellensége a kereszténységnek. Európában több millió ember vallja magát ateistának, és milliók vallják magukat keresztényeknek, miközben egyáltalán nem vallásosak. Az öreg kontinensen elterjedt az elvilágiasodás, mivel az emberek egyszerűen kiszorították Istent az életükből.

Ilyen körülmények között a leghatékonyabb missziós módszer a tagok személyes munkája. Az európai embernek elege van a nagy kampányokból, jelmondatokból és programokból. Itt egyedül a személyes munka érintheti meg az emberek szívét.

Nemrégiben Pápua-Új Guineában 50000–100000 ember vett részt egy stadionban tartott evangelizációs sorozaton, amelynek végén

egyetlen nap 4500 személy keresztelkedett meg. Hasonló rendezvényre Európában még az adventisták sem jönnének el, nem is beszélve az egyházon kívüli személyekről.

Ezért az európai egyház minden egyes tagjának misszionáriusnak kell lennie és tevékenyen részt kell vállalnia az evangélium hirdetésében.

Az Adventista Egyház és az Ökumenikus Mozgalom

Egyházunk tagja-e az Egyházak Világtanácsának (CMB)? Hetente legalább egy személy hívja telefonon a Generál Konferencia munkatársait és teszi fel ezt a kérdést. John Graz testvér határozott NEM-mel válaszolt e kérdésre. Az Adventista Egyház nem tagja az Egyházak Világtanácsának.

Ez a Világtanács az Ökumenikus Mozgalom hivatalos szerve, amelyet azért hoztak létre, hogy a különböző keresztény egyházak egységét előkészítse. Ez 150 ország közel 560 millió keresztény tagját jelenti. A szervezet székhelye Genfben van. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a keresztények nagy része (75%) nem tagja az Egyházak Világtanácsának. Például nem tagja a Katolikus, az Evangélikus vagy a Pünkösdi Egyház sem.

Milyen legyen egyházunk kapcsolata a többi egyházzal? Az adventisták minden korban a vallásfelekezetek közötti jó kapcsolat hívei voltak, ám hűek maradtak saját meggyőződésükhöz és küldetésükhöz. És bár az adventisták tisztelik keresztény társaikat, hiszik, hogy Isten arra hívta el őket, hogy az utolsó időben különleges üzenet hordozói legyenek és missziómunkát végezzenek. Az Adventista Egyház főleg humanitárius tevékenységekben munkálkodik együtt más keresztény egyházakkal, de nem fog olyan együttműködést elfogadni, amelyben változtatnia kellene bibliai hitalapelvein.

A cernicai rendezvényen az ökumenizmussal kapcsolatban megfogalmazódott a kérdés: Létezik-e ökumenikus mozgalom nem keresztény vallásokon belül is?

Graz testvér válaszában elmondta, hogy az iszlámnak van egy 55 országot átfogó szervezete, amelynek inkább politikai, mint vallásos jellege van, ettől eltekintve nagyon tevékenyen működik az ENSZ-ben. Más vallások között is voltak egybeolvasztási próbálkozások, ám egyik kísérlet sem annyira előrehaladott, mint az Egyházak Világtanácsa.

Angel Rodriguez testvér megjegyezte, hogy a Jelenések könyve által említett vallások világ-

széles egyesítése nem feltétlenül szervezetenként érhető. Ahhoz, hogy beteljesedjenek a próféciaik, nem kell mindenkinek római-katolikussá válnia. Ehhez elég, hogy mindenki engedelmeskedjen a Fenevad parancsainak. Az összetartó erő nem feltétlenül maga a szervezet lesz, hanem a spiritizmus, és ez ma már sokkal előrehaladottabb állapotban van, mint egyik vagy másik szervezeti forma.

Következtetések

A találkozók különleges alkalmak voltak a reggeli áhítatok, amelyeket Angel Manuel Rodriguez testvér vezetett. Üzenetét az Úr Jézus megkísértését leíró evangéliumi igeszakaszra építette fel. A Megváltóhoz hasonlóan mi is a pusztában vagyunk és bennünket is követ az ördög. Csak az Igében horgonyozva fogjuk tudni legyőzni a kísértéseket és a végső nagy csalást. Sátán próbálja meggyőzni az egyházat arról, hogy kövekkel is táplálkozhat. Nekünk azonban tudnunk kell, hogy az ember csak Isten Igéjével él.

Európának tiszta evangéliumra van szüksége. Kontinensünkön az adventisták kötelessége, hogy megújuljanak, és a tiszta, romlatlan Igét hirdessék európai honfitársaiknak. Ez az üdvösség egyetlen útja, és csak amikor ezt végezzük, akkor fogjuk tudni, hogy valóban betöltöttük küldetésünket. ■

Az Adventszemle szerkesztősége

Utazás a tundrán

Három éven át szinte naponta így imádkoztam:

– Ó, Uram, kérlek, ne küldj engem miszióterületre – Afrikába, Indiába, Új-Guineába vagy bárhová is – addig, amíg nem megyek férjhez. Uram, én kész vagyok menni, ha ez a Te akaratod, de remélem, hogy nem ezt akarod. Majd ha férjhez mentem. Ó igen. Akkor szívesen megyek. De egyedül annyira lehangoló, és ki fog rám ott vigyázni? (Ez még a női emancipációs mozgalom elterjedése előtt történt, amikor a nőnek jóleső érzést jelentett, hogy a férje szereti, értékeli őt, gondoskodik róla.)

Mit csinálnék egyedül a benzinlámpa fényénél, esténként? Ki lenne ott mellettem a veszélyes helyzetekben? Én tudom, hogy Isten gondoskodik az emberekről. Ő vigyáz rájuk és segít nekik – ahogyan számtalanszor láttam már –, de nem mindig. Ha valaki megkérdezte volna, hogy meg vagyok-e győződve arról, hogy Isten irányít minden ezen a földön, így válaszoltam volna:

– Tudom, hogy Ő ezt teszi.

Csak hogy mégis nagyon aggódtam mindent.

Alaszkában

Egyik nap levelet kaptam Alaszkából a testvéremtől, Elizabeth-től. A levélhez sógorom – dr. Harvey Heidinger – egy utóiratot csatolt:

– Ha elég bátor és gazdag vagy (én nem voltam sem egyik, sem másik), elintézhethetjük, hogy felkeress a környéken néhány falut.

Az üzenet háttérben az állt, hogy testvéremék, akik Anchorage-ban laktak, a következő négy-öt évre Közél-Keletre akartak költözni még azon a nyáron. Tehát, ha látni akarom Alaszkát, akkor hamarosan oda kell utaznom.

Dolgozni kezdtem szabadnapjaimon is, hogy többletteret jussak. Elgondolkoztattott azonban az „elég bátor” kifejezés. Hát hova akarnak vinni engem? És gazdag sem vagyok. Pénz nélkül hogyan kelhetnék útra?

Aztán rájöttem, hogy ez életem nagy lehetősége. Eldöntöttem, leszek olyan bátor, hogy Isten velem kapcsolatos akaratának felfedezésére elutazok Alaszkába. Vajon valóban gondoskodni fog ott Ő rólam?

Válaszoltam Elisabeth és Harvey levelére:

– Eljövök. Nem vagyok sem gazdag, sem bátor, de szeretnék egy kicsit az ország belsejébe utazni. Úgy tervezték meg ezt az utat, ahogy jónak látjátok.

Tudtam, hogy egy kis repülőgéppel fogok utazni. Én azonban nem szerettem ezeket a kis gépeket. Röviden le is írtam utolsó kívánságaimat arra az eshetőségre, ha nem térek haza. Kitakarítottam a lakásomat, és elindultam Los Angelesből Anchorage-ba. Az út hat órát tartott.

Harvey a következő szavakkal fogadott:

– Mindenről gondoskodtunk. Az állami *Native* kórház szeretné, ha elkísérné egy kisbabát a falujába vezető utazáson. Holnap reggel (pénteken) indul a gép. Megállhattok Nondalton és Newhalen helységeken is. Néhány falut még meglátogatsz, és majd kedden visszatérsz. Semmibe sem fog kerülni, mivel egy beteget kísérsz.

De hát hol fogok megszállni ezidő alatt? Úgy tűnt, hogy erre a kérdésre senki sem tud választ adni. Néhány órai alvás után pénteken felhős reggelre ébredtem, majd bepakoltam a holmimat – csereruhát, hálósákokat és élelmet.

Kezdődik a kaland

Délután három óra körül felgyorsultak az események. Valaki egy tíz hónapos kisbabát, meg cumisüveget és pelenkát tartalmazó táskát helyezett a karjaimba. A kisdud gallérjára egy kis cetli volt varrva a nevével – Esther.¹ A címkére még a következők voltak írva: „tüdőgyulladás”, „10 hónapos” és „Nondalton”. De nem csak ez az egy gyerek volt. Még volt három: a 10 éves Mary

1. A cikkben szereplő személyek nevét megváltoztattuk, a személyes jogok védelme érdekében.

és John, valamint a 9 éves Alice. Mindannyian őslakosok gyerekei voltak.

A Cook Inlet folyó világoskék, tajtékozó hullámai fölött repültünk. Alattunk hegyek vonultak, a kék szín legkülönbözőbb árnyalataiban. Fehér, szürke és kék felhők úszkáltak a csúcsok között, szeltek az eget. A felhők alatt örök hótakaró fődte a hegyoldalakat. A nap sugarai utat törtek a felhőkön át, ezüstös-kékes színárnyalokat varázsolva az ormokra. A Kenai-félsziget fölé érkeztünk. Itt az időtlen fenyőket kilométeres távolságban mocsarak őrzik, ahol jávorszarvasok hempergőznek a sárban és ügetnek a széles tundrán.

A gyerekek csendesek voltak, csak akkor szóltak meg, ha valamit kérdeztem tőlük. Istenre gondoltam, a víz, a fenyő és az ég Teremtőjére. Minden olyan rendezettnak tűnt. Bűntudatom volt amiatt, hogy próbára akarom tenni Istent, de mégis annyira meg akartam ezt tenni. Vajon, Ő tud rólam is?

A pilóta, Arnold, nemsokára bejelentette, hogy átrepülünk a tenger fölött.

Bárcsak átélhettétek volna mind azt a nyugodt, csendes, magányos napot. Aztán újra a hegyek felé vettük az irányt, majd a Newhalen folyó mentén, havas hegycsúcsok között repültünk néhány mérföldet. Sem házat sem autót, de még utat sem láttunk.

Végül Nondaltonban landoltunk. Néhány őslakos közeledett sietősen, akiknek átadtam a kisbabát és Alice-t. 386 kilométerre voltam a legközelebbi műúttól és vonatállomástól. Bizonyára Isten jelen van itt is. De mi lesz velem ezután?

Továbbrepültünk. A 160 km hosszú Iliamna-tó felé menet átszeltük a tundrát. Egyszer Arnold hozzám fordult:

– Hol szeretnél megszállni éjszaka?

– Nos, talán egy iskolában, vagy esetleg a tundrán – válaszoltam gondolkodás nélkül. Aztán Newhalen falutól tizenegy kilométernyire a vízen landoltunk. Arnold felesége várt bennünket egy kisbusszal. Volt néhány autóval is járható út a környéken.

A pilóta tovább repült, hiszen postai küldeményeket is szállított. Naomi, a feleség, elvitt a házukba. Elmondta, hogy az iskola be van zárva, és kinn a tundrán aludni veszélyes vállalkozás.

– Szívesen látunk a vendégszobában – ajánlotta fel Naomi.

Későre járt, ezért örömmel fogadtam az ajánlatát.

A vacsoránál azt találták fel, amit magammal hoztam. A család minden tagja lelkesedéssel fogadta a szárított rénszarvas hús után a vegetáriánus táplálékot. Azután a deszert citromos sütemény volt. Elgondolkoztam: „Elég furcsa, hogy mennyire örülnek annak, amit hoztam. Vajon tudta Isten, hogy már elégük van a rénszarvas húsból? Biztosan tudta! Azt is tudta, hogy kedvencem a citromos sütemény, hiszen amikor megérkeztem, már készen volt.”

A gyerekek elénekelték a „Mindent Ő tart a kezében” című ének egyik versszakát. *Azt hiszem, Isten mondani akar valamit –* gondoltam magamban. A szobámat cserepes gyöngyvirágok díszítették.

Elnyúltam az ágyon és elgondolkoztam: *Vajon sikerül-e eltávolodni az emberektől? Most így minden nagyon könnyűnek tűnik. A próbálkozás nem fog sikerülni, mivel folyamatosan emberekkel vagyok körülveve.* Ezekkel a gondolatokkal aludtam el. Zaklatottan aludtam és úgy is ébredtem.

Felfedezések

Alig fejeztük be a reggelit, a három gyerek lelkesen újságolta:

– Találtunk egy madárfészket! Gyere, nézd meg! Ott van a vízparton, a nádasban!

– Na és hogyan jutok el oda?

– A gumicsónakkal hamar odaérünk – magyarázta a 11 éves Kathy.

Beültem Kathy és barátnője – Jeannine – mellé a kis csónakba, majd a sárból készített kerék fészkekhez eveztünk, amely a vízen lebegett. A 6 éves Joe és a 9 éves Dick már megérkeztek saját csónakjukkal és igyekeztek csendben maradni. Elég közel értünk, hogy láthassuk a nádból készített fészkekben a két tojást. Egy sarki bűvármadár aggódva kémlelt minket kissé távolabbról.

Misszió

A part felé evezve, három sarki fecskét is láttunk. Hófehér tollazatuk volt. Néha a víz alá merültek halért, s ilyenkor a villásfarkukkal mintha az eget szeletelték volna. Egy aranylile visítva menekült el a közelünkből, amikor egy mozdulattal szándéktalanul megijesztetem. Visszaérve a partra, Jézus szavai jutottak eszembe:

„Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti menynevei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?” (Mt 6:26)

A sokféle madárról a mennyei Atya gondoskodik. „Mindent Ő tart a kezében” – énekelték újra a gyerekek.

Amikor hazaértünk, Naomi azt ajánlotta, hogy repüljünk át a szomszédos faluba, és látogassunk meg egy asszonyt, aki öt nappal azelőtt szült. Azon a vidéken az egyetlen közlekedési eszköz a repülőgép. A gyerekek nagyon örültek, hogy végre utazhatnak valahova.

Öt kisebb sziget fölött repültünk át, mire megérkeztünk a kis falucskába. A testvérem indulás előtt átadott nekem egy kis dobozka ruháskát, hátha jól fog valakinek, így hát örömmel ajándékoztam oda ezeket a dolgokat az édesanyának és kisgyerekeinek.

– *Ó, Uram! Te ebben a kis falucskában is ezel az asszonnyal voltál, akinek a férje halászatton van! És most még ruhákat is küldtél a kisgyerekeknek!*

A völgyek a gyerekek énekétől visszhangoztak: „Ő kezében tartja a szelet és az esőt... Kezében tartja az egész világot.”

– *Ó, Uram! Annyira kicsi az én kezem. Talán azért nem értem, hogy milyen nagy a Te kezed.*

A tundra növényzete varázslatos. A fűben kis, csillag alakú fehér virágok nyílnak és nagyon sok áfonya terem.

„Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek” (Mt 6:28), mondta Jézus régen azoknak az embereknek, akik azon gondolkodtak, hogy mit tehet érettük Isten. Ő való-

ban gondoskodik? Tényleg tudta, hogy ennek az asszonynak ruhára van szüksége? Az emberek meghatódottan hallgattak. Vajon miért beszélt Jézus a mező liliomairól? Dallamos hangjával folytatta:

„...nem munkálkodnak, és nem fonnak; de mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? ... Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől.” (28-34. versek)

Most, 2000 év távlatából újra hallhattam csendes suttozását:

– Carolyn, nézd csak, hogy nőnek a virágok. Ne aggódj.

Hamarosan újra a levegőben voltunk, és hazafelé tartottunk. A víztükör fölött száguldiva, rossz gondolatok jártak az eszemben. Miért gondolok folyton arra, hogyan tegyem próbára Istent: vajon törődik Ő velem? A virágok, madarak, a szigetek partjait díszítő kövek olyan Istenről beszélnek, Aki törődik velünk. Hát nem Ő ihlette Dávidot is, amikor kijelentette:

„Hová menjek a te lelked elöl és a te orczád elöl hova fussak? Ha a mennybe hágak fel, ott vagy... Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: ott is a te kezed vezérelne engem, és a te jobbkezed fogna engem” (Zsolt 139:7-10).

Nem kételkedni akartam, csak tudni. És itt, ahol a hegycsúcsok öröködnak a tundra fölött, ahol szinte senki sem lakik, csodálatos napokat töltöttem. Megpróbáltam elvonulni, de nem sikerült. Azt akartam, hogy legyen nehéz sorom, de nem jártam sikerrel. Ő, micsoda figyelmes és gondoskodó Istenem van!

Azon az estén tettem egy hosszabb sétát. Az ég kékje egyre szürkébbre váltott. Csodáltam a tájat. Ez ugyanaz a Iliamna tó, amelyet néhány órával ezelőtt láttam? Persze, hogy az volt. Ugyanazok a madarak, szarvasok és hegyek. Ő *ezt a szürke világot is a kezében tartja* – gondolkodtam. Aznap este korán tértem nyugovóra és másnap még szürkébb világra ébredtem.

A nap lassan telt. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy Isten valóban gondoskodik rólam, még itt ezen a távoli vidéken is. Csakhogy tiszteltenségnek tartottam már túl sokat kérni.

Este Naomi elvitt a falu tanárnőjéhez. Egy fiatal, életerős hölgyet ismertem meg, akinek a férje halálaton volt, a falu többi lakosával együtt. Lányai, Martha és Shirley, éppolyan életvidámak, mint édesanyjuk.

– Gyere, költözz hozzánk – ajánlotta Trish. Mivel a férjem nincs idehaza, én alszom a földszinten, te pedig alhatsz az emeleten. Jó, ha van valaki a házunkban. Örülök, hogy itt vagy!

A hívás

Este fél tízre értünk Trish otthonába. Csodálatos anya volt, és biztosra vettem, hogy rengeteget tud az élet dolgairól, hiszen ebben a eszkimók lakta faluban tanárként sokféle helyzetet, próbát, örömet és szenvedést átélhetett már. Éjfél felé beszélgettünk. Az egyik szösi lányán még látszottak a husky kutyájuktól szerzett karmolások nyomai.

Egyszer csak Trish felállt.

– Egy perc van éjfél felé – mondta –, menjünk ki, nézzük meg, milyen az idő kint.

A szürkesség eltűnt. Észak-keleten a kék ég volt látható. Vörös felhők tanúskodtak arról, hogy nemrég hanyatlott le a nap, és alig két és fél óra múlva újra felkél. Kellemes nyugodtság lengett a levegőben; csodás volt az égbolt; a távolban jégföldre hegyek látszottak, a közelben pedig madarak énekeltek. Álmat űző léggör volt ez. Legszívesebben le sem feküdtem volna. De tudtam, hogy szükségem van a pihenésre.

Mire felmentem a lépcsőn és végre ágyba kerültem, a verebek hajnali éneküket csicseregtek. Verebek éjjel 1 órakor, a tundrán! Nem tudtam elaludni. Hallgattam, amint az ablakom melletti fenyő ágán a magányos kis veréb éneke megtöri a csendet.

Elgondolkoztam azon, ahogyan Isten évszázadokon át kezében tartotta ezt a világot. És még mindig meg akartam tudni valamit magamról. Mi a helyzet Istennel és velem? Képes-e, egyáltalán óhajtja-e, hogy én erről még többet megtudjak? Aztán megtörtént az, amit nem akartam – elaludtam.

Álmomban kísértálmom a tundrára. Hátizsákkal a hátamon, egyedül indultam útnak. Jéggel borított hegyek metszették a narancssárga égboltot. Egyre távolabb kerültem. Már egy ház sem volt a közelben. Egy autót sem láttam. Több száz mérföldet mentem, egyre távolabb. És nem

is fáradtam el. Egyre távolabb jutottam. Lenyűgözött a titokzatosság, az ünnepi hangulat és a csend, amely körülvettem.

Aztán egyszer csak bal oldali irányból, a hátam mögül egy hangot hallottam. Egy kedves, lány hang így szólt:

– Carolyn!

Azonnal megálltam és a hang irányába fordultam. Egy tíz méter magas keresztet pillantottam meg, rajta egy Ember sötét alakja volt látható.

Furcsa, hogy nem vettem észre, amikor elmentem mellette – gondoltam magamban, miközben felé közeledtem. A sárgás égbolt bevilágította a tájat. Megálltam. Egyedül voltam, Vele, Jézussal. Döbbenet vártam. Furcsa, hogy ide hívott. De tényleg csak ketten vagyunk itt? Körülnéztem. Senki sem volt a közelben, csak Jézus. Ő ott volt. Én is ott voltam. Együtt voltunk – mi ketten. Aztán gyengéd, csendes hangon megszólalt:

– Carolyn, én meghaltam érted. És Én veled leszek a világ végezetéig.

Ekkor felébredtem. Éjjel 2 óra lehetett. Kint csodálatos volt a napfelkelte. Hét óráig maradtam az ágyban, csendben, Jézusra gondolva, Aki meghalt értettem, és Aki velem lesz a világ végezetéig. Ő meghalt értem! És Ő velem lesz bárhol – Afrikában, Ázsiában, Új-Guineában, bárhol!

Kétezer évvel ezelőtt Jézus így szólt tanítványaihoz: „És ímé, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig” (Mt 28:20). Ezek a szavak neked és nekem szólnak. Elhisszük-e vajon?

Hétfőn visszarepültem Anchorage-ba.

Egyesek eszkimó ajándéktárgyakat visznek haza sarki utazásaikból. Én két szót vittem magammal, mélyen és örökre a szívembe vésve:

„Carolyn, én meghaltam érted. És én veled leszek a világ végezetéig.”

Isten értékes kincsei ezek számomra. ■

Ez a tapasztalat 1963-ban történt, amikor 33 éves voltam. Negyvenkilenc évvel később még mindig elcsodálkozom azon, hogyan gondoskodott Isten egy egyedül élő nőről tíz éven keresztül Afrikában. Ha egyedülálló nő vagy, és azt kérdezed magadban, hogy mi az Isten akarata veled – bízz Jézusban. Ő sosem hagy magadra. Engem sem hagyott el.

Ez a cikk az Adventist World augusztusi számában jelent meg.

Carolyn Stuyvesant éveken át missziómunkás volt. Jelenleg nyugdíjas és az Egyesült Államokban, Loma Lindában él.

Ezékiás rehabilitációja (II)

„Drága” a kegyesek halála?

Gyakran idézzük a Zsolt 116:15 versét („Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála”), amikor vigasztalást akarunk nyerni egy szeretett családtag elvesztésekor. És valóban boldogok, akik Isten oldalán maradva hunyják le szemeiket! Ám, első látásra úgy tűnik, a zsoltáros azt akarja mondani, hogy Isten kívánja „az Őt szeretők halálát”, miközben nem leli kedvét a gonoszok halálában (Ezék 18:23). Gyakran halani egy hirtelen – például balesetben – elhunyt személyre vonatkozóan azt az állítást, miszerint „lehet, hogy most állt készen, ezért szólította el őt az Úr”. Én is hiszem, hogy Istent érdekli, hogy az emberek készen legyenek minden eshetőségre, és ennek érdekében naponta munkálkodik életünkben. Ám, ha Ő csak a halálra való felkészülést figyelné, akkor elszólítana a keresztség vizében vagy már csecsemőkorunkban, amikor bizonyára a legfelkészültebbek vagyunk.

Isten azonban az élők és az élet Istene. Ő szereti az életet, és örömet ad még azoknak is, akikről tudja, hogy sosem lesznek Neki hálásak (Csel 14:16-17). A valóságban azonban egészen más értelmezése van a Zsolt 116:15 versének: „Yahwé szemei előtt

nehéz (drága, sokba kerül) az ő kegyeseinek halála.”¹ A héber és arám *ya-gar* szó jelentése eredetileg: „nehéz”. Mivel a drágakövek és a színesfémek súlyát mérték az adásvételnél, a „nehéz” tulajdonképpen drágát, értékest, ritkát jelentett.

Ebben a zsoltárban a „drága” azt jelenti, hogy Isten érzi ennek a súlyát, érzi, hogy ez mennyibe kerül, és nem azt, hogy kívánja, akarja, sőt kedvét leli a halálban. Ugyanez a jelentése a Zsolt 72:14 versének is: „vérük drága az ő szemében”. A vér az élet és egyben a halál jelképe. Magyarul ezt úgy mondanánk, hogy „drága az őt szeretők élete”, és nem a haláluk. A halál abban az értelemben drága, hogy sokba kerül, vagyis senkinek sem tetszik kifizetni ezt az árat. Különben is, ha végigolvassuk a 116. zsoltárt, a költő örömét fejezi ki, mert Isten meghallgatta imáját, megmentette életét a veszedelemtől, irgalmában megóvta az elkeseredéstől és a haláltól (Zsolt 116:1-8), és most örülhet az élőkkel együtt (9. vers). Így tehát nincs helye a drága halálnak. Ez az eset hasonlít az Ezékiás esetéhez, aki tudott örülni és hálás lenni azért a kevéske életért, amellyel megajándékozta őt Isten.

Mennyei jelek és a babilóniai követek

Van azonban valami, amit még nehezebben értünk meg. Amikor a próféta értesítette Ezékiást, hogy Isten még tizenöt évet adott neki, akkor a király így szólt: „Honnan tudhatnám, hogy így is fog történni? Mi lesz a jele annak, hogy néhány nap múlva ismét felmehetek a templomba?”

Nem látom szükségét a jelképesnek egy olyan csodával kapcsolatosan, amely néhány napon belül beteljesedik. Ennél azonban meglepőbb Isten magatartása, Aki még ennek a kis – de mégis életbe vágó – óhajnak is eleget tesz. Miért hallgatott Isten Ezékiásra? Azért mert jó király volt? De hát a gonosz Manassét is meghallgatta Isten a nehézségben. Azért hallgatott rá, mert Dávid utóda volt? Vagy talán azért, hogy megtudjuk, mit képes megtenni Isten akkor, amikor kevés a hitünk és túl félénkek vagyunk ahhoz, hogy bízzunk Benne?

Ezékiás jelkérese nem maradhatott titokban. Az egész Közel- és Közép-Kelet tanúja volt ennek

a kozmikus változásnak. Elsősorban a káldeusokat érdekelhette ez az esemény, hiszen jártasak voltak a csillagjósolásban és a varázslásokban. Sajnos, hogy ezt az eseményt nem jegyezték fel történelmi leírások. Ám a Biblia beszámol arról, hogy a babilóniai király, II. Marduk-apla-iddina ajándékokat küldött Ezékiásnak, „mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult” (Ésa 39:1).² Babilónia követei látni akarták a „csudajelt, amely a földön lőn” (2Krn 32:31). A „földön” (*ba'aret*) héber bibliai kifejezés gyakran „a világot” jelenti. A babilóniai királyt lenyűgözte ez az eset. A menny Istene a nappal időtartamát tíz grádiccsal (lépcsőfokkal) megváltoztatta. Én nem tudom, ezt technikailag hogyan oldotta meg az Úr, de abban biztos vagyok, hogy Ő képes megtenni ezt minden emberi magyarázat nélkül.

A babilóniai követek látogatása Kr. e. 702-ben történt, ugyanabban az időben, amikor Babilon királya egy utolsó elkeseredett kísérletet tett trónjának megmentésére. Abban az időben AsszírIA volt a hódító hatalom. Még Babilont is meghódította. A babilóniai királyok próbálták lerázni ezt az ígát. Marduk-apla-iddina az elámiták támogatásával került a trónra Kr. e. 721-ben, miközben az asszírok más népekkel voltak elfoglalva. Később – 710-ben – az asszír Szargon király hatalmas győzelmet aratott Babilon felett, ám csak nagy nehézségek árán tudott hozzá hűséges királyt a trónra helyezni. A babiloniak 703-ban visszahódították a várost, de a becsvágyó Marduk-apla-iddina csak kilenc hónapra tudta visszafoglalni a trónt. Ez idő alatt történt ez a csoda, így érthető e szokatlan esemény iránti fokozott érdeklődése. Néhány hónappal később, 702-ben e babiloni királyt legyőzte az asszír Szanhérib, ezért Elámba menekült a barátaihoz. 700-ban még egyszer megpróbálta visszafoglalni a trónt, de nem járt sikerrel. Végleg visszavonult Elámba, ahol később meg is halt.

Ezékiásnak is akadtak gondjai az asszírokkal, akik Kr. e. 720-ban már meghódították Izraelt. Mindkét irányban történtek áttelepítések: a zsidók szétszóródtak Mezopotámia és Irán területén; az ott lakókat pedig a meghódított Kánaán területére költöztették. Az északi területeken élő zsidók Jeruzsálembé és Júdeába menekültek. Az elején Ezékiás fizette a hadisarcot az asszíroknak, mivel túl gyengének érezte magát egy újabb küzdelemhez (2.Kir 18:14), de Szargon halála (Kr. e. 705) után beszüntette a sarc fizetését, ezzel jelezve országa függetlenségét. Alig egy évvel meggyógyulása és a babiloniak látogatása után, Szanhérib, az új asszír király eljött, hogy

meghódítsa Júdeát – Jeruzsálem kivételével –, hogy aztán minden hódítását elveszítse Isten csodálatos közbelépésének köszönhetően.

A zsidó és a babiloni királynak tehát közös volt az érdeke. Volt egy közös ellenségük (AsszírIA) és ugyanazok voltak a szövetségeseik (Egyiptom, Elám stb.). Abban az időben Jeruzsálem és Babilon voltak a világ vallási fővárosai. Mindkét népnek egyformán szüksége volt az isteni megváltásra. Ti mit tettek volna Marduk-apla-iddina helyett 702-ben, az asszír veszély láttán? Benneteket nem érdekelt volna Ezékiás erejének forrása, amely katonai biztonságot is nyújthat? Babilonnak a birodalmi erők és a varázslók helyett sokkal inkább lelki és politikai támaszra volt szüksége. És talán éppen ez lenne Babilon számára a mennyei gondviselés lehetősége? Vagy talán Jeruzsálem számára az ökumenikus kísértés?

Isten szerette a babiloniakat (Jer 51:9 e.r.) éppen úgy, ahogyan szerette az asszírokat és az egyiptomiakat is (Jón 4:11; 5Móz 23:7). Csodálatos terve volt ezekkel a népekkel: a Közel-Kelet birodalmainak egyetlen nagy birodalmat kellett volna alkotniuk Izraellel. De nem katonai stratégia következményeként. Isten a zsidókkal ezt a tervet Ésaiás próféta által közölte (Ésa 19:23-25). Kinek kellett volna leginkább figyelnie erre az isteni tervre, ha nem Ezékiásnak, a legjobb zsidó királynak, a Messiás elődjének? ■

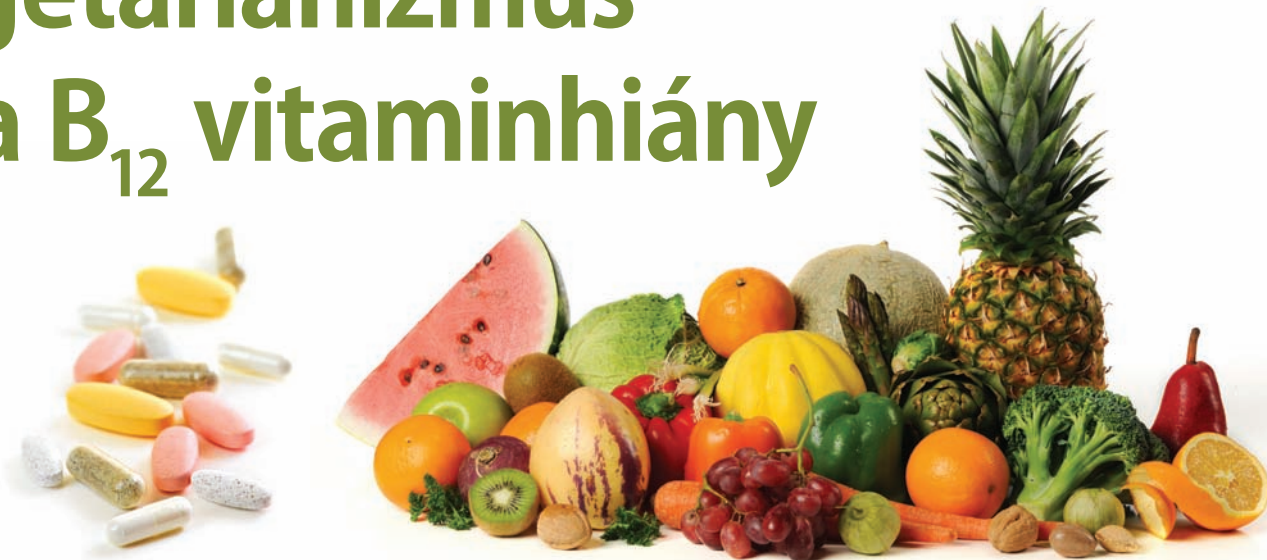

Florin Lăiu
az Adventista Teológiai Intézet tanára

1. TOB: „Il en coûte au SEIGNEUR de voir mourir ses fidèles.” NET: „The LORD values the lives of his faithful followers.” NJB: „Costly in Yahweh’s sight is the death of his faithful.” stb. A Károli fordítás itt a Louis Segond féle fordításhoz hasonlóan a „drága” jelzöt használja.

2. A krónikairó feljegyzése szerint, a követek a „babiloni fejedelmek” részéről érkeztek (2Krn 32:31), ami nem jelent feltétlenül ellentmondást a két leírás között.

Vegetarianizmus és a B₁₂ vitaminhiány

Ovo-lakto vegetáriánus vagyok már évek óta. Nemrégiben B₁₂ vitaminhiányt állapítottak meg a szervezetemben. Igaz, hogy ritkán fogyasztok tojást, de meglepett a vizsgálat eredménye. Mindig azt hittem, hogy az ovo-lakto vegetáriánusoknak nincs gondjuk a B₁₂ vitaminszinttel.

A felvetett kérdéskör nagyon időszerű és a vegetáriánusok minden típusára vonatkozik, de azokra is, akik csak nagyon kevés tejet vagy halat fogyasztanak. A Generál Konferencia Egészségügyi Osztálya kiegyensúlyozott vegetáriánus étkezést ajánl mindazoknak, akik olyan területen élnek, ahol sokféle friss gyümölcs, gabona, dióféle és zöldség megtalálható.

A vegán étrend azonban nem fedezi a B₁₂-vitamin szükségletet. Gyakran hallunk az édesni étrendről, ám sajnos a bűnbeesés után már nem tudunk ilyen étrendet folytatni. Ajánlatos tehát, hogy a vegetáriánusok étrend-kiegészítők formájában szedjenek B₁₂-vitamint. A szójatejek közül csak a B₁₂-vitaminnal dúsított pótolja a tejtermékeket.

Elméletileg az ovo-lakto vegetáriánusoknak nincs szükségük kiegészítőkre, azonban veszélyes lehet a „majdnem vegán” személy számára, ha nem fogyaszt B₁₂ vitaminnal dúsított élelmiszereket.

Van ugyanakkor egy betegség, a vészes vérszegénység, amely a B₁₂-vitamin hiányos felszívódása nyomán alakul ki. Amint előre haladunk a korban, szervezetünkben a vitaminfelszívódó képesség csökken. Ez azt jelenti, hogy még a étrendkiegészítő formájában szedett B₁₂-vitamin is nehezen szívódik fel. Vannak olyan kiegészítők, amelyekből a vitaminok a száj nyálkahártyáján keresztül épülnek be a szervezetünkbe. De injekciós változat is létezik. Ha ön már időskorú, nem biztos, hogy ez az állapot helytelen étrend miatt alakult ki. Ellenőrizze, hogy vérszegény-e, és ha igen, szedjen kezelést.

Az Adventista Egészségügyi Tanulmány 2 (AHS2) szerint a legtöbb ovo-lakto vegetáriánus naponta kétféle vitamin-kiegészítőt szed, amely 200 ml tejnek felel meg.

Most, amikor a világon az elhízás szedi áldozatait, mi adventisták a mikro-tápanyagokról vitatkozunk, ahelyett, hogy gyerekeinket aktívabb életmódra nevelnénk és csökkentenénk a finomított élelmiszerekkel bevitt kalóriamennyiséget. Világviszonylatban gondot jelent a túl sok kalória bevitele, a mozgáshiány, valamint a só és zsír mértéktelen fogyasztása. Ezek helyett az egyszerű, feldolgozatlan élelmiszerek változatos fogyasztását ajánljuk. ■

Allan R. Handysides, nőgyógyász, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának igazgatója.

Peter N. Landless, szívgyógyász, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának társigazgatója.

Járfás-Fehér Eszter

Fénykép

*Lassan kihál arcunkról a derű,
valahol a jókedv is lemaradt,
dal nem csendül ajkainkról
s szavaink közül legtöbb keserű.*

*Játszani túl nagyok vagyunk,
hittel kilépni túl kicsik...
A holnaptól mindennap rettegünk,
meghalunk anélkül, hogy lett volna életünk.*

*Szabadságot álmodunk,
de béklyóink kulcsait lendülettel dobjuk el,
Egyetértésről nagyokat szól a száánk –
a másik ember nem érdekel.*

*Ezt a fényképet tépd ma el...
ezek nem mi vagyunk, nem a Te fiaid.
Lelked add annak, ki zsákból kiált,
S szívéből egyszer dallam fakad – arról álmodik.*

A vers gondolatvilágában nagyon hasonlít a laodiceai gyülekezetnek írt levélhez, amit megtalálunk a Jelenések könyvében (3:14-22). Mindkettő egy közösség állapotának jellemzése; a bibliai szöveg Isten nézőpontjából látja ezt a bizonyos közösséget, míg a versben látszólag a közösség szólal meg. Valójában a lírai alany beismerő, közösséget jellemző szavai ezek. A próféta vallomáshoz hasonlít ez, aki világosan látja a folyamatokat, népe szálnalmas helyzetét, de vállalt szerepéből adódóan nem tud elkülönülni a közösségtől, szükségszerűnek tartja, hogy együtt éljen, sorsközösséget vállaljon azzal.

Visszatérve a laodiceai párhuzamhoz, itt is, ott is egyfajta köztes állapot leírása jelenik meg: sem hideg – sem hév (laodicea); sem gyermek („Játszani túl nagyok vagyunk” – elegendő tudásunk van az élet törvényszerűségeiről) – sem érettkorú („hittel kilépni túl kicsik” – túl kevés az Istennel szerzett tapasztalatunk, hogy gondjaink megoldását Istenre bizzuk). Tudjuk, hogyan kellene élnünk, de a hétköznapi gyakorlat ellentmon-

dásba kerül ezzel az elméleti ismerettel: „Egyetértésről nagyokat szól a száánk – /a másik ember nem érdekel.” Állítjuk, hogy: „Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem”, miközben nem látjuk – nem látjuk be – nyomorult állapotunkat. Ennek a furcsa állapotnak a tünetei: „kihál arcunkról a derű”, „szavaink közül legtöbb keserű”, „mindennap rettegünk”; az eredménye pedig: „meghalunk anélkül, hogy lett volna életünk”. A próféta szerepben megjelenő lírai alany érzi, hogy látása tiszta, éles, ábrázolásának, állapotjellemzésének ezért is metaforája a fénykép. Tudja, hogy ez az állapot, illetve az általa leírt közösség ebben az állapotban Isten számára elfogadhatatlan: „Ezt a fényképet tépd ma el” (*ki- vetlek téged az én számból*); az egyetlen megoldás erre a helyzetre pedig a megtérés („zsákból kiált” – „légy buzgó azért, és térj meg”).

A vers utolsó sora – „szívéből egyszer dallam fakad” – utalás lehet a Mózes és a Bárány énekére, melyet a megváltottak serege az üvegtenger-nél énekel. ■

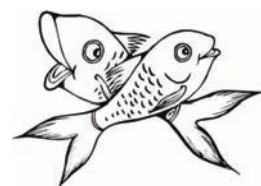
A rovatot szerkesztette:
Mezei Áron

Mi hiányzik?

Írd be a hiányzó szót, vagy válaszd ki a jobboldali oszlopból a hiányzó szót ábrázoló rajzot:

„Boldogok, akiknek _____ tiszta:
mert ők az Istent meglátják.”
(Mt 5:8)

„És beméne Mózes a felhő közepébe,
és felméne a _____.”
(2Móz 24:18)

„És egy szegény özvegy asszony is odajöven,
két _____, azaz egy negyed pénzt
vete bele.” (Mk 12:42)

Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
társigazgatója.

„És mikor megparancsolá a sokaság-
nak, hogy üljenek le a fűre, vevé az
öt kenyeret és két _____, és
szemeit az égre emelvén, hálákat ada;
és megszegvén a kenyeret, adá a
tanítványoknak, a tanítványok pedig
a sokaságnak.” (Mt 14:19)

„KérjeteK esőt az Úrtól!”

Nem kell feltétlenül mezőgazdasáznak lenned ahhoz, hogy bánkódj a szárazság miatt. A száraz föld, az elszáradt növényzet, a tűzforró levegő és a mindenütt jelenlévő por arra indít, hogy esőfelhők után vágyódjunk. Miért nem esik az eső? Habár számos magyarázatot adhatnánk, az ok nem ökológiai és nem is meteorológiai. Nem a műholdak és a meteorológiai állomások fogják az annyira várt jó hírt közölni velünk. Van még egy „állomás”, a Kármel hegyén, ahol maga Illés van szolgálatban (1Kir 18:19). Itt kellene kutatnunk az aszály és az eső titkait.

Valaki így vélekedett a szárazságról: „Megharagudott ránk a Fennvaló”. Az igazság azonban az, hogy mi kerültünk túl távol Istentől, Aki szerintünk túl könnyen megsértődik. Istenhez kiáltunk esőért, ám Illés a Kármelről azt kiáltja, hogy a természetet sújtó aszály és por tulajdonképpen lelkünk aszályának a következménye. Illés érvelése helytálló: túl messzire mentünk (1Kir 18:21). Ha esőt akarunk, változtatnunk kell.

Imádkozzunk, de ne akárhogyan

Zakariás próféta az imához küld bennünket (Zak 10:1). Illés esetében az eső a hetedik ima után kezdett el esni. Valódi imáról van itt szó, szívből jövő kiáltásról, és arról a meggyőződésről, hogy vagy megtérünk, vagy teljesen kiszáradunk. Itt személyes dolgokról beszélünk. Nem lehetünk „tömeg” adventisták. Vagyis, nem folytathatjuk azt a gyakorlatot, miszerint csak a gyülekezetben vagyunk igazi adventisták. Ez lehetetlen. Ez csak a képzeletben létezik. Ez olyan kegyesség, amely elszáll, mint a harmat (Hós 6:4).

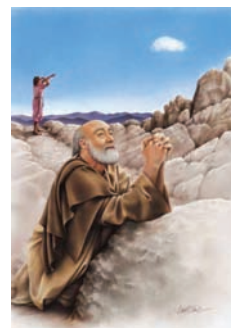
A következő elgondolkoztató kijelentést hallottam: Ma már a világon az adventisták nem hasonlítanak egymásra úgy, mint régen. Pedig azt szoktuk mondani, hogy a világon bárhol ott-hon érezzük magunkat adventisták között. Úgy tűnik, hogy a világszéles család gondolatának helyét a nemzeti vagy regionális egyház fogalma vette át. Ma már így mutatkozunk be: „Nálunk ez így van!” Furcsamód, a globalizáció egy ke-serű közös nevezőre hozott bennünket: nálunk sem esik az eső!

Álljunk félre az eső útjából

Az eső Ura végtelenül jó, és akár most is adhatna esőt. A baj csak az, hogy nem könnyen állunk félre az eső útjából. Illés idejében a három és fél évig tartó aszály ellenére is a gyülekezet tovább sántikált. Zakariás próféta felszólít, hogy ne keressük máshol az esőt, csak egyedül az Úrnál. Erre van leginkább szükségünk, mivel az emberi hajlamok arra indítanak, hogy a könyvtárban egy csodakönyv után kutassak, hozzáértő személyekkel álljak szóba, az internethez folyamodjak, keressem a bűnbakot, próbáljam meg én magam előidézni az esőt, vagy egyszerűen semmit se tegyek. Mindez azt jelenti, hogy minden mást megpróbálok.

Ilyen válságban nem viselkedhetünk úgy, mint eddig. Nem olvashatjuk a Bibliát az eddig megszokott módon. Nem állíthatjuk, hogy imádkozunk, miközben csak alkalmanként folyamodunk az imához. Nem engedhetjük meg, hogy a misszióra való odaszentelődésünk vagy az imahét akárhogy elteljen. Nem vagyunk misz-szionáriusok, ha legalább egy személynek nem beszélünk az üdvösségről, ha hagyjuk, hogy nap-jaink tétlenségben teljenek és nem vezetjük az embereket Istenhez. Addig, amíg gyülekezetbe járásom nem indít mást is gyülekezetbe jönni, a hitem sántikál. Ó, és hányan közülünk ilyen magányosan jövünk szombatról szombatra az imádat helyére! Hány hét telik el hiábavalóságokkal és a földi élet aggodalmaival!

Hitem fokmérője kész valami mást mutatni: nem földit, világit, hanem lelkít, missziós lelkületet. Mi gátol meg, hogy abbahagyjuk a sántikálást? Bár ez lett a második természetünk, az ilyen járás káros az egészségre, a hitre és küldetésünkre. Mi lenne, ha véglegesen lemondanánk gonosz gondolatainkról és szavainkról; arról a felfogásról, hogy mindig más a hibás; képmutató vallási szokásainkról, az önzésről és hiúságról...? Mi lenne, ha meglátogatnánk egymást, hogy együtt olvassunk a Szentírásból, együtt imádkozzunk, és együtt tervezzük meg eredményes missziómunkánkat? Akkor Isten biztosan adna esőt: a megígért késői esőt. ■

Teodor Huțanu az Adventista Egyház Román Uniójának elnöke.

A VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE KIADÓ KÖNYVAJÁNLATA

5 lej

A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE

„Tudjuk, hogy Isten áldása csak akkor áradhat ki erre az egyházra, ha reform születik a szombat megszentelésében. Akik felelős tisztségeket töltenek be, figyeljenek arra, hogy példájukkal és szavaikkal az embereket helyes gondolkodásra és cselekvésre készítsék. Bizonyosodjanak meg róla, hogy semmilyen módon nem csökkentik Isten követelményeinek jelentőségét.” (Ellen White)
Ez a szombat megszenteléséről szóló cikkgyűjtemény a Román Unió Sáfársági Osztálya irányításával jelent meg.

RENDELÉS ÉS TÁJÉKOZTATÁS:

Viața și Sănătatea Kiadó, str. Cuza Vodă 12, Kolozsvár
tel: 0264-599413, 0745-513229 (Kolozsvár),
0265-249828, 0740-101040 (Marosvásárhely)

MARK FINLEY: 10 NAP A FELHÁZBAN

A pünkösd drámai változást eredményezett a tanítványok életében és a miénket is átalakíthatja. Amikor beteltek a Szentlélek erejével, megváltoztatták a világot. Az evangélium alig néhány évtized alatt elterjedt az egész Római Birodalomban. Most rajtunk a sor. Szeretnél betelni Szentlélekkel? Szeretnéd naponta megtapasztalni erejét? Tölts 10 napot a felházban! E könyvben végigkísérheted, hogyan készültek fel a tanítványok a Szentlélek befogadására, megvizsgálhatod a Biblia és Ellen White tanácsait a Szentlélek munkájával kapcsolatban, majd ennek nyomán alkalmazhatod a mennyei ihletés tanításait.

6 lej